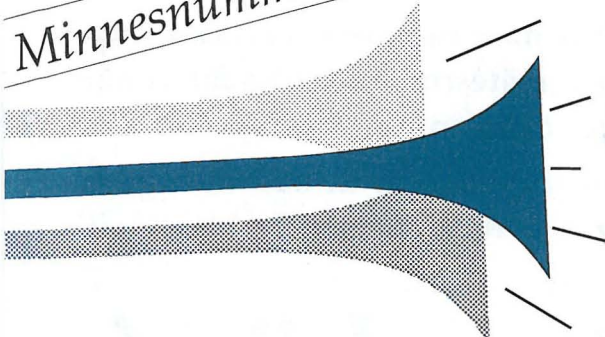

Minnesnummer

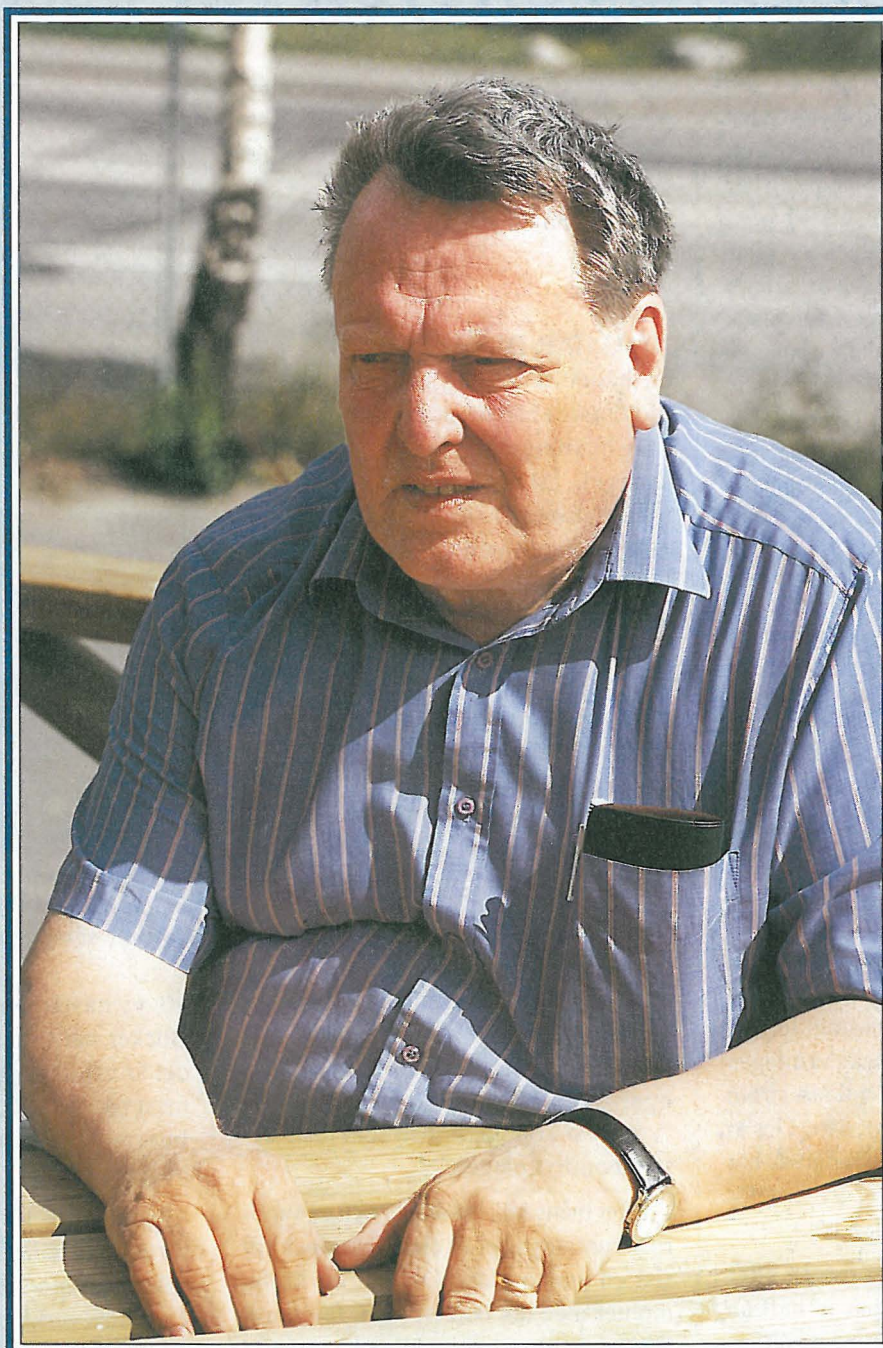

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 2 • 1999 • Årg 40 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

*-Jag hoppas få se församlingen som en kropp, kanaliserande
det som icke är av världen, men som har sin upprinnelse i Jesus
och överförs till oss genom Ordet och den helige Ande.*

Arne Imsen

BERNO WIDÉN och sonen Sebastian åkte till en internationell bokmässan som gick av stapeln sista veckan i april i Santo Domingo Tillsammans med syskonen i Comunidad Maranata har de där spridit evangelisk lit-

teratur. Närmare rapporter om både bokmässan och mötesresor i landet får vi när de kommer hem i mitten av maj.

Här förmedlas klipp ur de nästan dagliga hälsningar som församlingen fått via e-mail.

-Gud har hört er bön!

sa mässchefen till oss.

VI BLEV HÄMTADE vid flygplatsen av Isaias och Belkies och de gav oss ett fint rum alldeles under skolan. Idag har vi hunnit vara ner till platsen för bokmässan. Vi har ännu inte fått någon plats men har blivit lovade ett svar senare under dagen, senast i morgon. De fasta, färdigbyggda montrarna är alla upptagna men man kan erhålla plats där man själv får konstruera sitt bord. Jag frågade om Kardenalen var den som beslutade vem som fick vilken plats osv, men det var det inte. Det ska inte finnas någon religiös påverkan om vilka som får medverka.

Vi har hunnit träffa Doris på ett av hennes arbeten. Hon kämpar hårt med patienter både där, hemma och överallt där hon går fram - - -

DET ÄR LÖRDAGKVÄLL och vi har idag tillsammans med Isaias varit på bokmässeområdet. Efter några besök och lite envishet så fick vi till sist en fin plats på mässområdet. Mellan en palm och ett lövrikt träd har vi nu börjat att snickra ihop en marknadsställning av regler och plank. I morgon ska vi dit igen för att dra elledningar, koppla in ström och bygga ett tak på något sätt. Det är mycket spännande och jag tror att de här dagarna kommer att ha stor betydelse för maranatabudskapet här i landet.

Väldigt många beklagar sorgen efter Arnes död. Tidningarna har ju haft en hel del artiklar med anledning av Arnes insatser i landet

Ikväll har vi också hunnit med att besöka syskonen i Las Palmas. Det var mycket roligt att träffa dem. Nu kom-

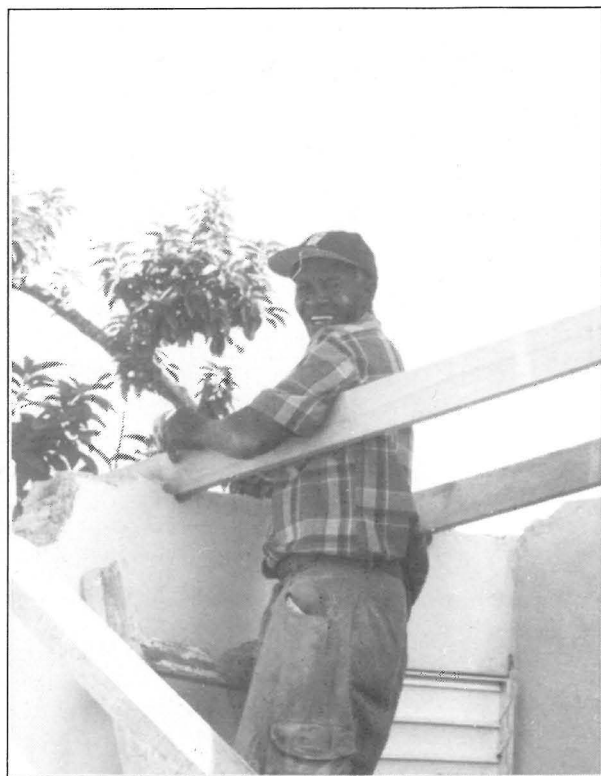
mer vi inte att kunna ha något möte där förrän mässan är över men då ska de samla ihop så många de kan. - - -

IDAG HAR DET VARIT en händelserik dag med oförutsedda händelser. Allt från bilkrångel till mässkrångel. Då vi kom till mässplatsen så hade kommissionen beslutat att vår plats skulle tillfalla en annan utställare. Den monter vi under ett par dagar hade arbetat med var nu brutalt nedriven och på vår plats fanns en annan monter uppbyggd. Vi blev förstas både arga och oroliga inför vad nästa steg skulle bli.

Jag lyckades få tag på en person ur mässpersonalen som själv hade varit med och indikerat vår plats och han visste knappast vart han skulle ta vägen. "Det var inte jag..." upprepade han oroligt några gånger "...det var kommissionen som hade beslutat omflyttningen."

Efter många diskussioner och en vandring runt området så fick vi ändock till sist en annan plats. Det var en färdig monter med tak och ett stort, fint bord. Där har vi nu varit ikväll och markerat så noggrant som möjligt att platsen tillhör Comunidad Maranata Inc. - - -

Vi har köpt ett stort parti spanska biblar till ett mycket bra pris. Så billigt

Broder Isaias Rodriguez är pastor, men också en duktig snickare. Här i full färd med skollokalen. Kommer till Maranataförsamlingens sommarkonferens.

att vi nästan kan skänka bort dem. Böcker har vi också hittat en del men det är väldigt dyrt. Vi kommer att satsa mest på vårt eget material, såsom Arne Imsens bok och några traktater vi håller på att ta fram.

Nu slutar vi för denna gång och tackar för alla förböner. De behövs för att besöket härnere ska nå sin fulla mening. Det finns verkligen behov i landet efter ett levande maranatabudskap. - - -

ALLDELES SÖDER OM mässområdet ligger UASD, det statliga universitetet

RAPPORT: BERNO WIDÉN

där många ungdomar studerar. Sista tiden där har varit mycket orolig med vilda protester och strejker. Jag minns från tidigare år hur studenterna drog fram genom gatorna och råkade man hamna i närheten så var risken stor att hamna i en återvändsgränd med blockerade vägar. Stenar brukade flyga okontrollerat.

Studentuppror

I morse åkte vi extra tidigt till mässan för att återigen försöka byta plats. Den plats vi blivit anvisade var bra men visade sig ligga avlägset i förhållande till stråken där besökarna spatserade. Det var kämpigt och alla sa att det redan var överfullt på området vilket inte gjorde oss så särskilt uppmuntrade, ändock insisterade vi gång efter gång. Under tiden försökte vi att bygga upp montern vi hade.

Mitt under arbetet hördes helt plötsligt en massa rop från folk runtomkring och en stickande lukt började att anfåta ögon och mun. Folk sprang okontrollerat bort mot huvudentrén. Själv förstod jag inte vad som hänt men vi fick snabbt tag på en duk som vi rev sönder för att få en tygrasa för mun och ögon.

Vi fick veta av en granne att hela studentområdet var i uppror på grund av att regeringen beslutat höja transportkostnaderna och att polisen nu svarade med att skjuta tårgasbomber mot studenterna. Detta upprepades några gånger under någon timmes tid med det resultatet att hela mässområdet fick utrymmas. Vinden låg nämligen mot området. Där fanns tusentals med barn som rusade fram till vattenfontänerna för att skölja

ögonen och andra som mådde väldigt dåligt av det som hände.

Det märkliga var att efteråt var det som om ingenting hade hänt. Folk talade lite om bomberna, hur opassande det var just den här dagen men annars var det tydligen vardagsmat för de flesta. En del sa att varje år vid den här tiden så brukar det hända något i samband med universitetet. Själv har jag fortfarande en otäck känsla i ögonen efter händelsen. Det var bara Sebastian och jag på området utav de våra och han klarade sig bra också.

Senare på eftermiddagen kom övertillsyningsmannen och sa att han skulle hjälpa oss att få en plats, även om det kan bli svårt. En timme efteråt kom han och frågade om vi hade bett till Gud om hjälp att få byta plats. Jag svarade att vi bad gemensamt just för detta igår kväll, innan vi åkte hem. Han svarade att "då har Gud hört er bön!" och visade oss sedan en perfekt plats mitt i bästa stråket.

"Den här platsen är er, jag vet inte hur det har gått till för sånt här brukar inte hända. Jag gjorde i alla fall mitt bästa." Förutom den fina platsen så fick vi en monter med väggar och tak där vi bara behöver spänna för en presenning på kvällen så är allt material skyddat.

Vill veta mera om Maranata

Den här eftermiddagen och kvällen blev egentligen den första för oss med möjlighet att på ett effektivt sätt nå ut till folket. Det visar sig att många av dominikanerna är mycket angelägna om

att få veta mer om Maranata. En del minns oss sedan tidigare och även broder Arnes insatser för de mänskliga rättigheterna. Vi har delat ut mycket "Jesus-traktater" och även sålt en del biblar och böcker.

Tacka Gud tillsammans med oss för hans godhet och försätt att bedja för missionsarbetet här i landet!

Isaias, Belkies och Sandra är till stor hjälp under de långa dagarna. Doris kommer att vara med då hon är ledig från sitt läkaryrke. På återhörande! - - -

IGÅR VAR DET oerhört mycket folk på mässan och alla våra traktater tog slut. Vi har idag beställt 5000 nya. En journalist som gjorde ett reportage om Comunidad Maranata under tidigt 80-tal kände igen oss. Han jobbar på TV-stationen Teleantillas. Jag tror han kommer att uppmärksamma pressrelansen och boken han fick på något sätt.

Det är 5 dagar kvar och enligt beräkningarna blir det fler och fler besökare för varje dag. Vi har tyvärr inga Maranata-tidningar att dela ut men däremot har vi satt upp en del artiklar från de tidigare numren.

Stor uppmärksamhet ges åt den beskrivning som ges där över det urkristna församlingsidealet, hur man levde och hade allting gemensamt. En del menar att det är kommunism och förstår inte vad det har att göra med kristendom. Man är van med biståndsarbetare som har olika sociala projekt men den här typen av församlingsgemenskap är mera okänd.

Forts sid 27

På denna bild ses från vänster Diomarez Benitez, som presenterades i reportage i förra MR, Sandra (som hjälpt till under bok mässan), Antonio (hennes nyfrälste man som väntar på att bli döpt till Kristus) och hans far.

Vetekornets väg

STINA FRIDOLFSSON

Maranataförsamlingen i Stockholm drabbades av en svår förlust och djup saknad när föreståndaren fick hembud. Tidningen Midnattsropet, som skapades under hans fasta ledning som ansvarig utgivare, får nu bereda sig på en ännu hårdare kamp mot de krafter, som svurit all levande kristendom död.

Det hann inte gå många timmar efter dödsbudet, innan nyhetsbyrån TT var ute med en bulletin, som verkligen inte visade hänsyn till att det som kablades ut handlade om en död man, vars anhöriga och närstående sörjande vänner av naturliga skäl inte var i kondition att med kraft protestera mot förtal och lögn.

I svepande och insunanta formuleringar talades om hur Arne Imsen vägrat deklarerat, jagats av kronofogden, dragits inför rätta åtskilliga gånger, ja, t.o.m. suttit i fängelse...

Dessutom påstods att han drivit ett femtontal skolor, som förbjöds 1986.

Då MR kontaktade TT och undrade varifrån de hämtat sina uppgifter, svarade en av deras medarbetare framt att det där var ju bara informationer som alla kände till!

När nyhetsbyrån informerades om fakta – exempelvis gällande Arne Imsens förmenta skattevägran, åtal och skolverksamhet, ifrågasattes trovärdigheten hos informatören. TT:s redaktör rekommenderades då vända sig till Maranataförsamlingen för att kontrollera mot dokument och rätta de felaktiga uppgifter de gått ut med, men har ännu inte gjort någon ansats i den vägen.

Nyhetsbyrån FLT handlade föredöm-

ligt annorlunda. De gick inte ut med någon uppgift om Arne Imsen förrän de från församlingen fått ett pressmeddelande om hans död.

TT-uppgifterna som målade upp en bild av den avlidne, har publicerats i många av landets tidningar.

Den sk kristna rikstidningen Dagen, som under Maranataförsamlingens 40-åriga historia för det mesta haft policyn att tåga ihjäl dess existens, skyndade ut med nyhetsbyråns uppgifter. När MR ringde och frågade varför, förklarade fd andreredaktören att TT-meddelandet fick duga, eftersom det var helg och tidningen inte kunde få tag i någon reporter att skriva, och en sådan nyhet kunde man inte tåga med.

Så skrev alltså tidningen Dagen, som tågar om allt av betydelse som rör Arne Imsen och Maranata under alla år. Exempelvis hur den stridbare predikanten ställt upp på de svagas sida när det gällde grundläggande mänskliga rättigheter, omhändertagande av barn och flyktingar, osv. Hur han kämpade år efter år för församlingens rätt att existera och verka utifrån den urkristna mönsterbild.

För yttrandefriheten vann han en seger när rätten att ha närradio kämpades fram. När han uppmuntrade föräldrar och gav dem ideologisk och juridisk grund för att ta sina barn ur statens skolor och själva undervisa dem i hemmet, fick många föräldrar frimodighet att slå vakt om sina barn. Ända upp till Europadomstolen drev han ärenden som gällde föräldrarätten.

Den kristna rikstidningen Dagen hade aldrig behov av att lyfta fram och skri-

va om dessa angelägna principfrågor. Däremot sände man reportrar till Amerika för att göra reportage om kristna kommuniteter. Den storfamilj som fanns i samma stad som tidningens eget högkvarter, gick inte skriva om, för Arne Imsen och Maranata stod på Dagens svarta lista.

Men när så Herrens kämpe Arne Imsen fick uppbrottsorder till högre tjänst, då plötsligt skulle det skrivas.

Dagen, som inte ens är morgontidning längre, eftersom den numera sänds per post, hade så bråttom ut med dödsbudet om Arne Imsen att man knappt hann läsa igenom TT-stoffet. Fd andre redaktören gled undan våra indignerade frågor om artikelns kränkande karaktär, med att tillskriva vår upprördhet "sorgearbetet".

Nästa dag skulle tidningen emellertid komma med en egen, redaktionell, saklig artikel, utlovades det. Med erfarenhet av tidigare behandling, avstod Maranataförsamlingens talesman från att medverka.

Och Sveriges enda kristna dagstidning förnekade sig inte. I rubriken meddelades att det är oklart vem som ska efterträda Imsen. Och att det är svårt få grepp om hur stor Maranataförsamlingen är, eftersom den inte för matrikel. Inte ett ord om Arne Imsen som förkunnare och hans livsverk.

Varför ägnar Midnattsropet ledarsidan i detta nummer åt att påminna om detta negativa faktum att Arne Imsen in i döden utsattes för intensiv förföljelse och kränkande behandling?

Jo, när det budskap han predikade är så farligt, att media struntar i alla vanliga hedersregler för publicistisk behandling av en död man – då är han sällsamt levande!

-Saliga är ni när människor hatar er och stöter bort er, när de hånar och smutskastar er, allt för Människosönens skull. Gläd er på den dagen, ja, hoppa av glädje! Ty se, er lön blir stor i himlen. På samma sätt gjorde deras fäder med profeterna (Luk. 6:22-23)

Den församling som fått nåden att fostras under Arne Imsens herdestav och lyssna till hans undervisning här växt fram som en mycket speciell gemenskap.

Utan att styras, riktas, tubbas och förblindas av subventionsekumeniken eller någon lönehierarki, både kan den och har förmånen, plikten och ansvaret att basunera ut *allt Guds rådslut* i denna yttersta tid.

Hur ska den kristne ställa sig till partipolitik, teater, film och nöjesliv, idrott och ekumenik? Hur blir det för den som vågar med bibeln som grund uttala en kristen inställning till eutanasi, abort, homosexualitet och aga? Inte minst med tanke på de lagar som trädde i kraft så sent som 1 maj detta år?

Arne Imsens uttalande i intervjun som utgjorde materialet till "Maranata - mitt öde" tål att tänka på:

-Vår uppgift kan inte i första hand vara att rädda enskilda individer, utan att rädda identiteten. Det gäller inte att vinna massorna nu för en kort tid av yttre förbättringar, utan det är fråga om att rädda arten.

Det budskap han förde fram från första numret av MR 1960, blev aldrig anpassat till tiden. Tvärt om, intensifierat och skärpt, år efter år.

Arne Imsen har kämpat den goda kampen, fullbordat loppet och bevarat tron. Denne kämpe, som med sådan realism, kärlek och inspira-

tion talade om Jesu tillkommelse har nu fått segerkransen.

Nu vilar han ut efter striden. Saknaden är stor. Tidningen Dagen spekulerar med ett nyvaknat intresse för Maranataförsamlingen och om vem som kan ersätta Arne Imsen. De anlitar en "expert" som seglade i Maranatas medvind på 60-talet att uttala sig:

-Om inte Maranatas nya ledare ändrar församlingens arbetssätt mot större öppenhet mot resten av kristenheten och slutar med det aggressiva och nedbrytande demonstrationssättet som gör sig till domare över andra kristna, så kommer den att dö, har enligt Dagen en av de första evangelisterna i Maranataväckelsen uttalat sig.

Efter ett antal år med "Tältmissionen" har den forne maranataevangelisten nu byggt upp ett stort socialt hjälpprojekt, som heter Hoppets Stjärna. Har manne något maranatabudskap överlevt där?

När man hör och läser dylika kommentarer efter Arne Imsens bortgång, får man lätt känslan av att många religiösa förståsigpåare har för sig att Maranataförsamlingen består av en grupp kuschade varelser, som nu äntligen får chansen att kasta loss och leva fritt. Men det budskap Arne Imsen predikade, hade kraft att inkarneras.

Församlingens apostel är inte längre kvar i fysiskt måtto med sin andliga auktoritet i förkunnelse, förmaning och uppmuntran. Därför måste riktlinjerna dras upp ännu skarpare och klarare:

-Utanför lägret med Jesus!

-Gå icke i ok tillsammans med dem som icke tro!

-Åter till urkristendomens kraftkällor!

-Maranata! Jesus kommer snart! Gör dig redo!

Dessa paroller måste få ännu mera konkretion och substans i denna tid, som vi förstår är de sista flyende minuterna av en förlängd nådatid.

Maranata är och har alltid varit ett svårhanterligt problem och en olöslig gåta i den kyrkopolitiska debatten.

Men arvet som Arne Imsen efterlämnade, kommer att mångfaldigas i dem som lyssnade till hans budskap och tog det till sig. Denne apostel, som tjänade Gud i sin tid, var ett vetekorn som myllades ned. Han valde att dö bort från ära, karriär, framgång, familjeliv. För Jesu skull gick han förlustig alltsammans. I döden förmenades han till och med rätten att begravas av den församling i vars tjänst han gav sitt liv. Men minneshögtiden blev kanske just därför en ännu mäktigare manifestation av det eviga hoppet och tron på uppståndelsens kraft.

Vid Maranataförsamlingens minneshögtid över sin grundare som förblev dess trogne föreståndare i 36 års tid, fram till sin död, betjänades gästerna av en grupp ungdomar från Pilgrimsskolan. Det var deras tacksamhetsgård till den som berett dem möjlighet att växa upp och fostras i en miljö, skyddad från de värsta vilddjurskrafterna som råder i samhällets skolor.

Den antikristliga lagstiftning som vi nu ser resultatet av i form av mobbing, sexuella övergrepp och grovt våld i allt yngre åldrar, renderade Arne Imsen bötesstraff när han offentligt och aktivt agerade och med kraft hävdade familjerättens gudomliga ursprung och auktoritet.

De barn som haft förmånen att skyddas genom hans förkunnelse, inkarnerad i ett församlingsliv med sociala konsekvenser, var ett tongivande inslag i minneshögtiden, där de genom servering, dukning och sång berikade samvaron och gjorde det kvarstående intrycket ljus och hoppfullt.

-Om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt. (Joh. 12:24)

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Hemsida: www.midnattsropet.com

ANSVARIG UTGIVARE

Stina Fridolfsson

I REDAKTIONEN

Ulla Näsholm, Berno Widén,

Mikael Eliasson

TRYCK:

BMC-truck, Bromma 1999

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5

Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Omslagsfoto: Thommy Jakobsson

En ropandes röst i öknen

MÄRTA BERG

Via text-TV nåddes jag av budet att Arne Imsen gått ur tiden.

Vad denne stridbare personlighet betytt för vårt land, avseende protester mot samhälleliga övertramp och religiös förstockelse, överlåter jag åt andra att formulera. För min egen del vill jag bara söka återge de tankar som ligger mig närmast.

Arnes röst har utan tvivel åstadkommit starka reaktioner där den låtit sig höras, och jag har anledning att tro att en och annan maktutövare – i samhället eller i det kristna etablissemanget – kan tänkas dra en suck av lättnad. En högljudd bråkstake mindre, kanske man tänker.

Men faktum är att Arne i stor utsträckning synliggjorde det budskap han ropade ut, och därför lever det vidare, kanske inte alltid på det sätt vi förväntar oss, men likväl som en faktor att räkna med.

Som artonåring kom jag i kontakt med denne kontroversielle väckelsepredikant och han kom att prägla mitt liv i flera avseenden. Aldrig har jag glömt hur han, under bibelskolan i Viktoriasalen, undervisade oss unga som ämnade bli evangelister.

-Kom alltid ihåg att se ett missionsmedel och en missionsmöjlighet i varje skurtrasa!

Med det ville han säga, att vi var ansvariga för också de minsta av alla materiella tillgångar och att det praktiska, jordnära arbetet skulle öppna våra medmänniskors hjärtan för evangelium.

Jag har aldrig utfört en arbetsuppgift utan att minnas de orden.

Med tacksamhet minns jag också hur Arne och Britta hade sitt hem vidöppet för alla oss som behövde rum för natten eller en stunds gemenskap. På det sättet kom jag att lära känna hela familjen, något som jag har satt stort värde på.

Också avseende sant kristen gästfrihet, blev Arne och hans familj mina förebilder.

Vid ett tillfälle, när Arne tillsammans med ett par yngre evangelistbröder medverkat i en mötesserie, skulle så församlingens kassör ersätta dem och räknade upp några hundralappar till Arne och var sin till de andra bröderna. Då tog Arne resolut sina sedlar och fördelade dem jämt mellan alla tre.

Jag tror att Arne för mig personifierade ordet "Man måste lyda Gud mer än människor". Utan skyddsnät kastade han sig ut i kontroverser, närhelst han såg faror hota församlingens existens, men också för att värna den enskilda människans frihet i förhållande till ett gudlöst samhälle.

Åtskilliga har mött honom som motståndare i detta slag av debatter, och med sitt koleriska temperament var det givet att han formulerade sig till fiender. Vållartikulerad och snabbtänkt utmanövrerade han sina motståndare och blev innerligt avskydd. Ofta också missförstådd. Innerligt avhållen blev han emellertid av dem som sökte hans hjälp i svårigheter av olika slag.

En gång, då jag sett honom tömma sina krafter i kampen för en utsatt människa, och denna tackade honom med – bildligt talat – en kniv i ryggen, frågade jag hur det kom sig att han aldrig blev bitter.

-Jag speglar mig i Guds ord, svarade han.

Det förefaller vara hemligheten, till att han aldrig gav upp kampen mot orättfärdigheten – varhelst han såg den, men också till hans avsaknad av respekt för än aldrig så mäktiga kontrahenter. Kanske var det insikten i bibelordet, som fick honom att stå för sitt budskap, oavsett vilka vindar som blåste. Som gjorde att han trädde fram i tid och otid, trots defekterna i sin egen personlighet. Han levde av en nåd, som vi måste stå med vördnad inför, och han gav aldrig upp.

Arne Imsen var en kämpande personlighet, med en pansarhård panna – alltför hård, har vi säkert tyckt ibland, men med en kropp och ett hjärta av kött och blod. Vi såg honom ofta bäras ut efter möten då han predikat, men då benen inte längre bar honom.

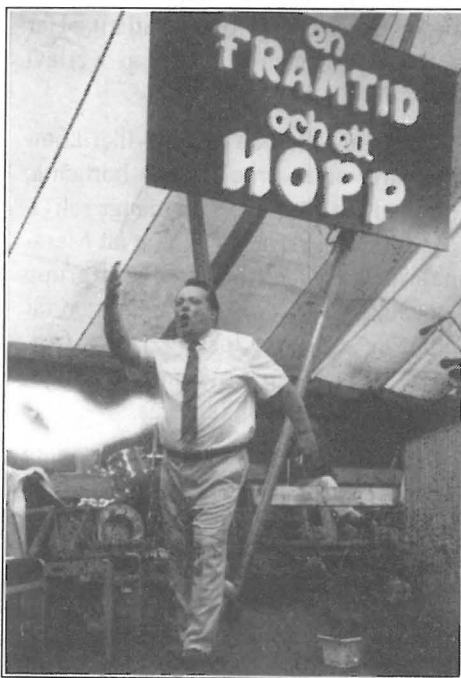
Mot ondskan i tiden och mot svagheter i sitt eget väsen, blev kampen under stundom närmast outhärdlig. Jesu snara till-

kommelse var för honom, inte endast en profetisk verklighet, det var även hans personliga och saliga förtröstan. En fantastisk källa till glädje, men även till uppfordran och vaksamhet. Otaliga är de gånger jag hört honom använda uttrycket "hemförlovas till härligheten". Nu är han där.

Jag känner att jag vill gratulera honom till att ha nått målet. För oss som lever kvar, äger maranatabudskapet sin aktualitet. Oavsett om vi vill bejaka det eller ej: JESUS KOMMER!

Personligen går jag lite rakare i ryggen, under min stund på jorden, på grund av några av de människor jag mött. Människor, som förvisso inte var änglalika i sin jordiska gestalt, men som genom sina liv och förhållningssätt lärt mig ett annat perspektiv. Arne var en av dem. En ropandes röst i vår tids öken har nu tystnat.

Låt oss ta vara på budskapet han ropade ut och låt oss söka undgå att bli klanglösa ekon.

-Arne synliggjorde budskapet han ropade ut.

För Maranataropet!

Broder Hans Lindelöw befann sig i Moskva för studier i ryska då budet om församlingsföreståndarens bortgång nådde honom. Han läste på internet vad som skrevs i dagspressen, och gjorde sina reflexioner.

Masken drar ihop sig, och den rätar ut sig igen, och fortsätter framåt. Man borde inte vara rädd för en krympande tillvaro, när man inte bara far efter rättfärdigheten, utan far efter att lära känna rättfärdigheten – Jes. 57:1-7.

Om Kristus hade varit det hade han aldrig gått korset till mötes. Han hade aldrig ropat: "Jag är en mask och icke en människa." (Ps. 22:7)

I denna ödmjukhet, förnedring och död ligger en stor hemlighet. Det är frågan om Guds Sons, Jesu Kristi, härlighet. Jag fick reda på ett och annat om denna härlighet, när jag genom omständigheterna kom i kontakt med Arne Imsen i början av 1980-talet, och lyssnade till hans förkunnelse.

Det var ett budskap som slog rätt ned i den situation jag befann mig i, och som ännu lever och är närvarande genom minnet av många, målmedvetna och tränga bibelstudier i möten, konferenser och enskilda samtal.

Det var och är en inriktning som alltid ligger väldigt långt ifrån alla massmediala jippon och spekulativa TV-inslag, med mera.

Fastän Arne dog lördagen 13 mars, enligt naturens omutliga lag, så lever fortfarande en slags myt-Imsen i TT:s nekrolog och i Aftonbladets och Dagens övriga skrivelser.

Helt uppenbara felaktighe-

ter visar sig t.ex. i påståendet att "Maranataaskolor förbjöds ...1986".

Sätt er gärna in i frågan om hemundervisningen och Maranataförsamlingarnas och Arne Imsens mångåriga kamp för denna mänskliga rättighet, som i själva verket är i enlighet med Guds lag, och som kröntes med en seger 1986, när ett tidigare lagförslag diskvalificerades, och ett trädde i kraft som innebar valfrihet!

Och vad menar Erik-Gunnar Eriksson med sin åthutning av "Maranatas nya ledare"? Han har ju själv framställt saken så i sin självbiografi, som förekommer under de båda titlarna "Tro är handling", och "Handling är tro" att Imsen tog ledningen över Maranataförsamlingen i Stockholm genom en kupp!

Underförstått alltså att Erik-Gunnar Eriksson skulle vara den verkliga Maranata-ledaren.

Hur kan han då uttrycka sig som han gör? Och varför över huvud taget tala om nya Maranataledare? Var då Arne Imsen en ledare?

För mig var han det. Den verkliga Arne Imsen är inte död. Han lever i sin förkunnelse. Och i den lever han verkligen, bland annat i den spörjande, sörjande men triumferande stämma jag en gång hörde utropa Frälsarens ord: "Saliga är de som hungriga och törsta efter rättfärdighet, ty de ska bli mättade!"

Till minne

*Vår käre herde
har flyttat hem
till Herren Jesus
i himmelen.*

*Efter fullbordat lopp
han nu vilar ut
i frid och i glädje
som aldrig tar slut.*

*Sin hjord han lämnat
i saknad stor
På snarligt återseende
den tror.*

*"Fortsätt kampen!"
hans hälsning var.
Må rätt vi förvalta
det arv vi har
och älska den dag
som snart skall gry
då Jesus kommer
på himmelens sky.*

*Brudgummen hämtar
sin dyrt köpta brud
till bröllop i härlighet
hemma hos Gud.*

Ulla Johansson

En märklig ju Filadelfiaförsamling

ARNE IMSEN UNDERVISAR

I den här jubileumsskriften finns ingenting av det som vi menar är absolut nödvändigt för att det skall bli en jubileumsskrift värd att presentera. En jubileumsskrift utan ekonomisk rapport, utan information om församlingens numerär, utan missionsstyrelse, utan samfundsidéer.

Det finns ingenting att göra karriär och skaffa sig en framtid på. Inte ens ett biskopsämbete, inte en präst, inte en betald predikant, ingenting... Och så står det: *"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet..."* Det är häpnadsväckande!

Jag vill ställa ett par frågor utifrån två texter, en i Gamla och en i nya Testamentet. De här texterna har jag umgåtts med i många år, läst och studerat åtskilliga gånger för att försöka förstå den inre hemlighet som uppenbarligen finns i dessa förunderliga gudsord.

Den gammaltestamentliga texten är väldigt märklig. Och den nytestamentliga är egentligen ännu märkligare, för på nytestamentlig mark möter vi ting som förebildats i gamla förbundet. De synliggör på ett alldeles speciellt sätt Guds utomordentliga planer för sitt folk.

I Domarboken 6:1 står det:

-När Israel gjorde, vad ont var i Herrrens ögon, gav Herren dem i Midjans hand i sju år.

Vad är det Gud ser hos sitt folk? Generellt kan vi ju penetrera det här problemet, men jag tror inte att vi kommer till något egentligt, meningsfullt svar om vi inte tar ett steg till och gör det här helt speciellt och personligt.

Vad är det Gud ser hos dig och mig? Och då tänker jag inte på enskildheter. Vad är det han ser med avseende på vårt liv? Med avseende på vår tjänst? Vad är det han vill se? Vad är det han ser, som

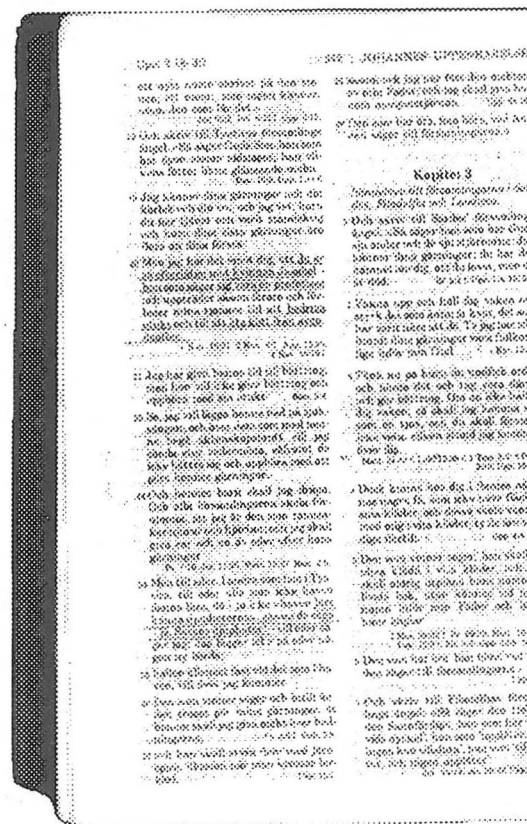
hans eget folk inte upptäcker för att de är förförda och förblindade. Vad är det Guds folk borde se och ta konsekvenserna av?

Frågorna är egentligen tillräckliga för prövning. Det måste alltså bli en självkritik eller självprövning, kyrkokritik och kyrkoprovning, men också samhällskritik och samhällsprövning. Varför lever jag? Hur lever jag? Hur ser det land ut i vilket jag lever som medborgare? I vilket kulthus rör jag mig?

Det är oerhört viktiga frågor, därför att allt handlar om en gestaltning av en idé eller idéer, av en teologi eller teologier. Det är ju ett liv som levs till ära för någon eller något. Jag kan ju under sken av att tjäna Gud vara en villolärare eller ett offer för idéer och föreställningar som är vedertagna och etablerade, men som alltid är lika vilseledande.

Se med Guds ögon

Vi får inte bara betrakta ytligt och bedöma ytligt, vi måste se tingen med Guds ögon. Har vi fått en nedsatt syn? Har vi blivit blinda? Vi får be Herren att vitalisera de andliga livsorganen, att ge oss skärpa så att vi kan se tydligare och kla-

rare och komma i harmoni med hans fullkomliga vilja. Därigenom kan vi upptäcka fienden, men också hans rika möjligheter att besegra honom. Och är det behov så köper vi ögonsalva, så att vi får klarhet i blicken och förmåga att skåda igenom fasader och exteriörer och upptäcka det som rör sig bakom kulisserna. Då kan vi på ett gudomligt sätt bedöma och värdera det som sker.

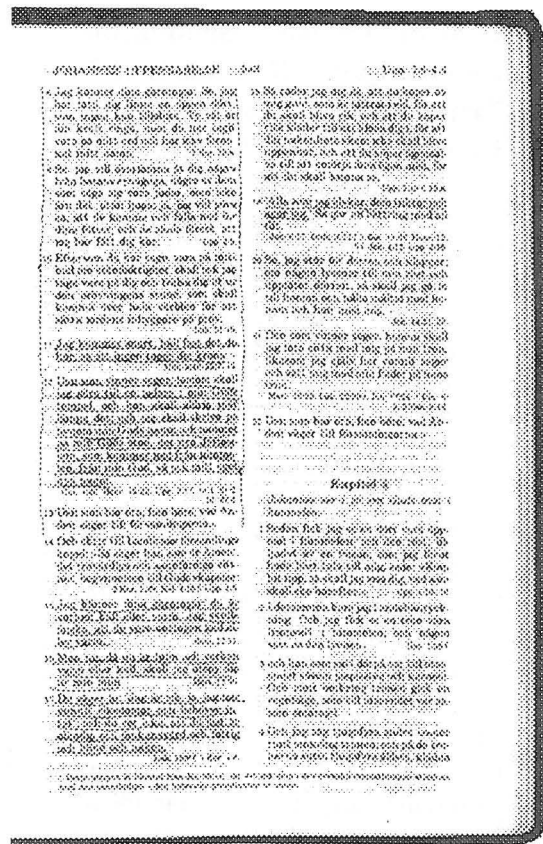
Det är helt uppenbart att om vi börjar rannsaka Guds Ord så upptäcker vi att Gud aldrig nöjer sig med åskådarens roll. Han önskar inte vara åskådare för att beundra eller ge sitt stöd åt våra arrangemang.

Han är inte nöjd med att åse det som vi kan åstadkomma och prestera.

Vi är påhittiga när det gäller verksamheten och tillvarons olika problem. Och det finns livsfrågor och andra frågor som vi löser på ett till synes ansvarsfullt sätt för att vi uppfinningsrika. Och ofta, kan-

bieumsskrift

i Mindre Asien - 40 år

ske till och med för det mesta, har vi sanningen som ledstjärna. Men frågan är om vi har sanningen boende i oss, i vårt väsen, i vårt hjärta? Jag vill inte påstå att den saknas. Men vad är sanningen om Gud? Vad är sanningen om människan? Vad är sanningen om tiden? Vad är sanningen om evigheten?

Nog är det väl något förvänt när det heter: "Israels folk gjorde vad ont var..." Det var ju inte så att de hade behov av att vara upproriska mot Gud, de trodde sig verkligen tjäna Gud. De tog till de metoder och lösningar som de bedömde vara lämpligast i varje situation.

De hade många de kunde fråga, kloka, visa och mäktiga lärare, men de underlät att fråga Gud. Det var det största misstaget de begick. Till och med de som föreföll att vara så visa och kloka kom

att bli en direkt orsak till att de havere-rade.

På några punkter har Guds folk uppenbarligen haft stora svårigheter i alla tider. Det gäller relationsfrågorna. Att finna sin plats i tiden. Relationen till Gud, relationer till samtiden, relationer till grannarna.

Något som har blivit vanligt är den här enkelriktade trafiken, då man menar sig utöva ett positivt inflytande på sin omgivning och vill etablera kontakter med sina grannar eller andra folk. Inte för att likbildas i första hand, även om det vanligtvis blir resultatet, utan i den tron att kunna hjälpa, stödja och berika.

Var börjar egentligen ekumeniken? Vem är portalfiguren in i denna ekumeniska värld med alla dess förödande konsekvenser? Jag är helt övertygad om att ekumeniken har sin upprinnelse i Kain. Han blev så förnärmad på sin broder Abel då denne inte visade någon vilja till alliansmöte. Han sade nej, han kunde inte delta. "Och Gud såg till..." Det var därför konflikten uppstod – *Gud såg till...*

Kains väg

Vad ser Herren hos oss? Ser han Kainslikhet i vår gudstjänst, eller Abelslikhet? Jag tänker inte svara på frågan, men det ligger ju nära till hands att frukta för svaret.

Kain invigde en väg som går rakt igenom hela historien; ekumenikens breda väg. Den slutar inte i Nya Jerusalem, den slutar i Babylon. Han invigde en väg och blev alltså en religionens vägröjare. Kain fortplantar sig genom nya generationer och utvidgar hela tiden den här vägen som blir allt bekvämare, allt bredare och allt tydligare.

Det är en väsentlig skillnad på den

väg som han tidigt i skapelsens begynnelse invigde, och på den nya och levande väg som Jesus Kristus invigde. De här vägarna är helt oförenliga, och de går aldrig parallellt, de korsar varandra.

Vi skall inte till Babylon, vi skall till Nya Jerusalem, varifrån vi väntar vår Herre. Kan Herren se till vårt offer och ge sin välsignelse? Där finns allt det som tillfredsställer olika smakriktningar i människans värld. Där finns det gott om fantasifulla former, där finns extasen och berusningen, men i Abels-gudstjänsten, som är så annorlunda, där saknas allt detta. Där flyter blodet.

Utan att blod utgutes, gives ingen förlåtelse, förkunnar Abel. Och från Abels altare riktas ett rop mot himmelens Gud. Det är inte ett sådant där vanligt, inomvärldsligt, sensuellt kärleksbudskap, det är ett rop om hämnd över orättfärdigheten, ett rop mot höjden. Det var det ropet Gud besvarade på Golgata. För från Golgata stiger också ett rop mot höjden. Inte ett rop om hämnd från en rättfärdig Gud, utan om nåd över en förlorad mänsklighet. Där synden var stor, där överflödade nåden.

Mose kom på sitt sätt och med sitt budskap, som är utomordentligt klart och tydligt, och med de manifestationer som Skriften talar om. Men med Jesus Kristus kom nåden och sanningen, som till fullo kan frälsa alla dem som kommer till Gud, dem som vänder om till Messias.

Vad Gud ser

I Nya Testamentet finns en utomordentlig källa till kunskap. Där vi får fullständigt säkra besked, men dem går vi ofta förbi. Det verkar som om vi inte orkar med dem. De är helt annorlunda

Forts sid 28

För fjärran mångmila fö

Det blev en minneshögtid över en kär broder och församlingsföreståndare, men även en mönstring till tjänst. Den markerade uppbrott, men även kontinuitet. Den manade till pionjärskap för erövring av nya territorier, men även till förvaltarskap av arvet.

HASSE TEGNÉR

I en förhyrd lokal i Solna samlades runt två hundra femtio människor för att prisa Gud och endråktigt hedra minnet av en Jesu vän som fullbordat sitt lopp. Även om strängarna hos många hjärtan säkert skälvde av förkrosselse och saknad, så märktes det från första stund, då minneshögtidens gäster började anlända, att de inte hade rest från när och fjärran för att sörja, utan för att i tacksamhet återkalla gemensamma och personliga minnen av en man med en stor och smittande glädje i Gud.

Alla kom i god tid och bröder och systar, unga och gamla, nära medarbetare och avlägsna vänner smälte samman i den gemenskap som bara en tro och en ande förmår att skapa. Det blev kära återseenden för dem som inte träffats på flera år, medan andra träffades för första gången och fick förmånen att lära känna nya syskon. Vännerna från menigheten Pilgrimsfolket i Oslo slöt upp mangrant. Deras föreståndare, Jan Egil Hafsahl, var dock sjuk och hade inte möjlighet att komma, men sände sina hälsningar.

En av församlingens många färgstarka förkunnare, Folke Jacobsson, fungerade som värd för sammankomsten och slog an tonen; tacksägelsens ton.

ÄVEN OM DET FANNS ett färdigtryckt programblad, så var sammankomsten mycket informell och de som ville dela med sig av minnen och utgjuta sitt hjärta välkomnades att göra det. Flera kände sig manade och visst förstod man att broder Arne under sitt rika och dråpliga liv i Jesu Kristi efterföljd hade

blivit som en herde, och även i någon mån som en fader, för många.

Utan idolisering, men med enkla, innerliga vittnesbörd delade gamla kämpar med sig av vad broder Arne betytt för dem personligen i olika skeden av deras liv och vandring med Jesus Kristus.

Bertil Fredriksson tecknade bilden av den frimodiga *själavinnaren* som oförfärat proklamerade det glada budskapet varhelst han drog fram, som aldrig ville att människor skulle dröja med att avgöra sig, som oavlatligt hastade genom landet och som genom sin iver och sitt brinnande nit ofta råkade ut för många påfrestande strapatser, men framför allt vann många härliga segrar för Guds rike.

Asta Olausson, Peder Blom och Kjell Roos mindes hur *själavårdaren* broder Arne genom sitt sinnelag, sin visdom, människokännedom och vardagsnära omsorg blev som en fadersgestalt för många, kanske lite slitna och utsatta ungdomar med ännu blödande syndasår, som på olika kringelkrokiga vägar kommit i kontakt med evangelium och församlingen.

Berno Widén betonade hur oerhört angelägen broder Arne var att Jesu frälsningserbjudande genom det skrivna, det tryckta ordet skulle få gå ut i hela Sverige och nå så många som möjligt i en sen tid. Därför prioriterade broder Arne i mycket hög grad produktionen och distributionen av väckelseorganet Midnattsropet, även i lägen då ekonomin var så ansträngd att själva församlingens existens var hotad.

Broder Arne förmanade ständigt, ända

Vår intill änden
trogne församlings-
herde

**Finn Arne
Imsen**

* 17 oktober 1930

har efter en tids
sjukdom flyttat till det
himmelska hem han så
levande predikade om.

13 mars 1999

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN
i Stockholm

*Döden har tappat sitt
välde, udden bröt Jesus
utav. Segern på Golgata
gällde lika för kung och
för slav.*

*Evighetsmorgonen lyfter
skymmande slöjan utav.
Hoppet i älskådnings
bytes. Tvivlen där finna
sin grav.*

Med stor tacksamhet
över det uppfordrande
arv vi fått genom väckelse-
septionjären Arne Imsens
outtröttliga kamp för det
urkristna församlings-
idealet, bevarar vi honom
i ljust minne. Hebr. 8:5.

MINNESHÖGTID

1/4 kl. 16.00, Lokal:
Ekensbergsv. 115, Solna,
T-Sundbyberg. Offer till
litteraturmissionen, Pg
495 46 24-5, för att he-
dra den hemgångnes
minne. Trossyskon och
vänner som önskar när-
vara, anmälan senast
29/3, 08-98 56 83

Ur Dagens Nyheter 26/3

rd...

till slutet, medarbetarna att intensifiera tidnings-, traktat- och litteraturmissionen. Därför gladdes det broder Arne mycket, att han hann se hur ett helt nytt tryckeri, med mycket avancerad utrustning, installerades på Bällsta Missionscenter. Det var ett mäktigt bönesvar och ett led i att säkerställa den lokala församlingens suveränitet.

Robin Widén vittnade med stor rörelse om hur broder Arne alltid på ett speciellt sätt månat om barnens och ungdom-

marnas väl, och följaktligen alltid kompromisslöst stridit för hemundervisning i församlingens regi och i alla år följt Pilgrimsskolans arbete och utveckling med stort intresse. Robin ledde Pilgrimsskolans elever i sång och det gick inte att ta miste på att dessa barn och ungdomar redan ägde en särskild ton i sina liv.

TILLSAMMANS MED Barbro Schröder, Asta Olausson och Mikael Eliasson, var Stina Fridolfsson ett av de trofasta syskon som vakade vid sjukbädden fram till dess att broder Arne fick motta hembudet, och genom hennes minnesord lyftes *församlingsvårdaren* fram; brodern som till och med på sjukbädden kände ett tungt ansvar för flocken och en oförminskad respekt för ämbetet, som ständigt förhörde sig om hur folk hade det och hur de mådde, som aldrig avvísade en besökare, utan fastmer övervann sin begränsning och bad, uppmuntrade och samtalade i timmar. Kanalerna mellan församling och föreståndare förblev obrutna till sista dagen.

Kickan Sundström, som genom åren glatt många troende själar med sin sång, framförde Lydia Lithells När sommarn

mot hösten sig vänder. En mäktig sång som broder Arne tyckte mycket om och som har nummer 370 i vår egen sångbok Särilaregn. Med stor inlevelse och smörjelse sjöng hon om hur Guds folk snart skall lyfta för en fjärran mångmila färd, och hela den stora samlingslokalen fylldes rent påtagligt av änglanärvaro och Herrens härlighet.

Larz Gustafsson vittnade om vilken nåd han upplevde det vara att ha fått samarbeta med en gudsman med en sådan profetisk och förutseende förkunsel, men även med en så säker känsla och stor förståelse för den kamp och vånda som den enskilde stundtals kan gå igenom.

MÅNGA FLER äntrade plattformen och gav, i en anda av ödmjukhet där glädje och allvar blandades, församlingen en hälsning. Med i skaran fanns vänner ända ifrån Filadelfias bibelskola, över Kristen Gemenskap, Örebro Fria Församling, Viktoriasalen, Johannelund, Gamla Bro och fram till våra dagar i Bällsta Missionscenter. Bland andra Björne Erixon, Gunno och Monica Andersson samt den idoge veteranen Tage Nilsson, som långt upp i hög ålder fortsätter att trösta, uppbygga och förmana i namnet Jesus.

När man satt och lyssnade förstod man att broder Arne hade betytt som mest just då människor stått inför avgörande vägval och kritiska situationer, och då genom sin allmänliga kärlek, sitt personliga engagemang och överbevisande vittnesbörd verkat väckande, frigörande, vägledande och uppmunrande. Att han var en Filadelfia-kristen som trots hätskt motstånd och världens smålek aldrig distanserade sig en tum ifrån de urkristna och pingstliga mönsterbilder som han så passionerat önskade få se maranataväckelsen förkroppsliga.

SAMLINGEN BLEV ett högtidlighållande av en kär broder och församlingsföreståndare, men även en mönstring till tjänst. Den markerade uppbrott, men även kontinuitet. Den manade till pionjärskap för erövring av nya territorier, men även till förvaltarskap av arvet.

Det blev ett möte helt i broder Arnes anda. Ett jubelmöte. För det gamla evangeliet, det är lika nytt i dag!

En minneshögtid där alla åldrar var engagerade för att hedra en kär, bortgången andlig far. I förgrunden ses ungdomar från Pilgrimsskolan.

NÅGRA GLIMTAR

FRÅN MINNES-

HÖGTIDEN

Tage Nilsson:

-Han var en stridsman, och minnet av en sådan kämpe förpliktigar!

2 Tim 4:6-8: *Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne, då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på "den dagen", och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse.*

-Det här ordet passar bra in på Arnes liv och bekännelse. Och avslutningen av livet. "Jag har kämpat den goda kampen..", det gjorde Arne. "Jag har fullbordat mitt lopp..", det har han ju gjort.

Arne var en stridsman. Han vågade ta upp striden. Bildligt talat, tog han inte fram korkpistoler och små smällare, utan han laddade dubbelbösan!

Minnet av en kämpe som Arne förpliktigar oss att fortsätta i Herrens fotspår, vilket också kan vara en människas fotspår om den människan vandrar med Jesus.

Bertil Fredriksson:

-Arne med gitarr i spetsen för en skara ungdomar dundrade in!

Mitt första maranatomöte var på Chinateatern i Stockholm. Vi åkte dit från Uppsala. Jag satt där på Domus och fick se den första Maranataannonsen i DN. Där stod det så här: "På Guds egna trötta helgon Anden faller än, och på dig nu kallar Frälsaren". Jag var nyss andedöpt och det sa amen i mitt hjärta och jag upplevde hur Anden talade till mig att jag skulle åka till det mötet. Där predikar de om Anden, tänkte jag.

När vi kom dit var lokalen packad med folk. Estraden var tom. Det var ett väldigt sorl, folk pratade. Rätt vad det var, så började det dundra i gångarna, och ungdomar kom springande och Arne i spetsen med en gitarr. De hade kommit från Örebro. Och så följde ett möte som jag aldrig tidigare varit med om. Det var sånt tryck, och Arne spelade på gitarren.

Jag fick ett enormt möte

med Gud, och Arne skrev upp mitt namn och adress. Efter någon dag fick jag inbjudan till bibelskola i Örebro. Jag hade nyss fått jobb som vaktmästare på IOGT, med bostad och allt. Jag tar ledigt, eller säger upp mig, tänkte jag. Och när jag ringde och anmälde mig, sa Arne: Kom på en gång! Det står om Jesu lärjungar att de strax lämnade näten och båten och sina bröder och följde honom. Det var en sådan kallelse jag också fick.

Jag flyttade från Uppsala till Stockholm, och utan att jag visste om det, blev jag granne med Arne i Näsbypark. När jag sen köpt en gammal Morris, så ville jag skjutsa Arne. Han skulle på en intervju i TV. Bilen hade dåliga bromsar. Jag vågade inte tala om det för Arne, för jag ville så gärna skjutsa honom. När vi kom närmare stan sa Arne: "Så sakta du kör, vi har bråttom, dra på litet!" Så upptäckte han att jag hade dåliga bromsar, och jag måste stanna så han fick ta taxi.

Men sen har jag fått vara med och skjutsa Arne i alla fall många år och på många platser. Sista året Arne fick vara med oss var fantastisk. Han hade en sådan tåga, han hade fått budskapet att dra med hast genom landet.

Vi åkte och hade möten långt uppe i Norrland och nere i Göteborg. Arne brann för att få predika budskapet en sista gång. Han kände att han skulle flytta hem. När vi var i Norge försommaren i fjol, sa han: Nu tar vi vägen genom Oslofjorden och åker med färjan ner till Danmark. Han ville se Oslofjorden en sista gång. Han stod där och tittade, det var så vackert väder och solen sken.

Tänk att man får ha såna

minnen. Och i mötena hade han sådan kraft i förkunnelsen, ända in i det sista. Jag är så tacksam till Jesus att man fått ha ett sådant föredöme i att inte ge upp utan hela tiden satsa allt. Även om Arne kände sig svag och det var jobbigt, så brann kallelsens eld i honom, så att han inte kunde vara stilla.

Till och med när han låg på sitt yttersta och vänner han inte sett på länge besökte honom, så sporrade och uppmuntrade han dem att gå ut med evangelium. Tiden är kort. Jag hoppas att vi ska kunna, som Arne sa, föra kampen vidare.

Asta Olausson:

-Han har räddat mitt liv flera gånger

Jag har känt Arne i många år och han hade en enorm betydelse för mig. Han har ju faktiskt räddat mitt liv flera gånger. Jag skulle kunna berätta händelser och minnen som är väldigt dyrbara och värdefulla för mig. Ändå är det inte själva historien som är det betydelsefulla, utan det finns något som är tidlöst och fortfarande lever. Det är budskapet som Arne förkroppsligade och fortplantade in i våra hjärtan och som lever i oss idag.

När jag kom till Viktoriasalen så hade jag en kyrklig bakgrund, men jag hade aldrig hört talas om att Jesus skulle komma tillbaka och jag hade aldrig mött människor som

Två pionjärer i gemensam kamp för evangelium: Tage Nilsson och Arne Imsen.

levde ut Jesus på det sättet. Jag försökte göra karriär, men det slutade med att jag hamnade i subkulturer och nådde botten. Då fanns bara en människa på jorden som jag litade på och kunde vända mig till. Det var Arne Imsen.

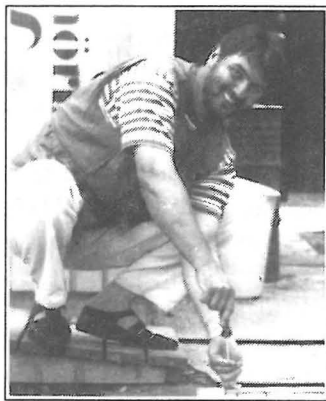
Jag åkte till Johannelund där en kärntrupp från Maranata-församlingen bildat storfamilj. Jag blev mottagen med öppna armar, som om jag hade varit väntad i nio år. Där mötte jag Jesus till frälsning.

I Viktoriasalen brukade Arne Imsen sjunga sången "Jag önskar att se Jesus först av allt". Det som var typiskt för honom genom alla år var just denna längtan att få se Jesus och att Jesus ska komma tillbaka och hämta oss hem. Och denna längtan som var signum för Arne lever ju fortfarande i församlingen. Det vill vi bevara och fortplanta; denna förtätade atmosfär av gudsnärvaro.

Den som fått mycket förlåtelse, han älskar ock mycket. Jag känner sådan sorg och saknad efter min andlige far, men ändå vet jag att han gått hem till Jesus och att jag ska få möta honom en dag. Jag vill sluta med ett bibelord: "Sen på edra lärare, sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro."

Arnes sista födelsedag, 17 oktober 1998. Fest med församlingen. Bertil Fredriksson assisterar.

Peder Blom:

-Han gav järnet hela tiden!

Jag har nu i snart trettio år fått vara tacksam för just Arne, vad han betytt i mitt liv. Han lärde mig tro på Jesus och visade mig att det finns något utöver det vanliga att få och uppleva.

Efter att ha levat några år i ungefär samma situation som Asta, med droger, hård musik och snudd till djävulsdyrkan, så fick jag uppleva att det finns en himmel och ett ljus som strålade rakt in i mitt liv. Jag blev frälst på ett underbart väckelsemöte och flyttade till Johannelund, där jag bodde flera år.

Första eller andra månaden jag bodde där ute så hade jag och Gunno fått ett jobb på B&W att städa golv. Det var svårt, jag var ganska färsk i branschen; det var mycket som slet och drog i mig. Det upplevde vår föreståndare. En hel veckas tid kom han varje morgon och knackade på min dörr: Peder, nu ska du upp! Vi äter frukost tillsammans, sen beder vi och du går och jobbar. En hel veckas tid! Det här har satt spår i mitt inre, att Arne ville ge sig själv för en liten krake som jag. Hans kärlek till oss alla som kom till Johannelund – sådant finns inte i samhället, och ingen ute i världen kunde ju fatta det här.

När Arne låg på sitt ytters-

ta, åkte jag tillsammans med Bertil och hälsade på Arne en söndag. Han var ju en otroligt fin musiker. Vi snackade om musik och allt inom den genren. Han liksom tillrättavisa- de mig. Vad du än gör, se till att ni inte blir idoler. Låt hjärtat vara med, då går det igenom. Sjung och spela till Jesu ära. Han tog ut sig och predikade där han låg på sjukbädden, så han blev totalt slut efteråt. Men nästa dag kom han igen och det var någon annan som fick höra Guds ord.

Sådan var Arne. Han gav järnet medan han levde, hela tiden. Det är jag så tacksam för. Jag fick familj och sex pojkar. Arne kämpade varje dag för dessa pojkar och bad till Gud för dem. Varje gång jag träffade honom frågade han hur det var med dem var och en. Han räknade upp namnen, precis som om det vore hans egna barn.

Tage Johansson:

-Han gick genom mycket lidande för sin vision att se församlingens upprättelse

Jag vill särskilt påminna om en sida av Arnes liv. Det är just det som var hela hans liv: Budskapet som låg på hans hjärta och naturligtvis var förenat med hans kallelse och uppgift i tiden. Det var FÖRSAMLINGEN. Han gick genom mycket lidande just därför att hans längtan och bön var att få se Guds församling resas upp i den här tiden. Han

kanske inte fick se så mycket resultat som han bad och önskade. Det är ett väldigt lidande då Guds verks ska födas fram..

Därför vill jag läsa ett bibelställe som verkligen verifierar Arnes situation och gärning här i tiden. Paulus skriver i Kol. 1:24-27: "Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser som jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp, som är församlingen. Ty dennas tjänare har jag blivit, i enlighet med det uppdrag av Gud, som har blivit mig givet, att jag nämligen överallt skall för eder förkunna Guds ord, den hemlighet som tidsåldrar och slakten igenom hade varit fördold, men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga. Ty han ville för Gud kungöra huru rik på härlighet den är bland hedningarna, denna hemlighet, vilken är "Kristus i eder, vårt härlighetshopp"

Det var apostelns deklARATION från sin egen livssituation, och den var helt identisk med Arnes. I vers 29 står det:

"Och för det målet arbetar och kämpar jag, i enlighet med hans kraft, som mäktigt verkar i mig."

Jag upplever stor tacksamhet över broder Arnes livsgärning med tanke på församlingen och dess historia. Han var med om ett historiskt skeende och kallelsen var många gånger väldigt tung att bära. Han fick gå igenom mycket lidande. Han gav sig verkligen ut för syskonen i församlingen på allt sätt, för han önskade så att mönsterbilden allt mera skulle ta gestalt ibland oss.

Vi har ett väldigt arv att förvalta. Guds verk stannar ju
Forts nästa sida

inte upp för att en Herrens tjänare fått flytta hem. Kampen går vidare och det är Guds kallelse till oss att upprätta den apostoliska församlingen i ändens tid. Det tror vi fullt och fast, för det är Guds plan och snart kommer Jesus för att hämta hem sin församling.

familjen riktigt strålade. Det var som att uppleva en hälsning från himlen.

Man håller gärna på sin prestige och har sin plattform, men Arne var en broder bland bröder. Många säger att det var svårt att samarbeta med

och hade en underbar gemenskap. Vi visste att när vi ringde honom, så kom han och predikade. Och han gjorde något som de andra inte gjorde. Han predikade gratis! Han visste att lönen inte var på jorden utan i himlen. Nu har han gått för att få segerkransen och vi vet att de som fört många till rättfärdighet ska skina som stjärnorna, alltid och evinnerligen. Det får vi säga att Arne kommer att skina rejält. Prisat vare Jesus för det verk han gjorde genom Arne Imsen och för vad han betytt för oss alla.

Även om jag inte varit med på senare år just här, så har jag likväl fått med lärdomarna och Anden och gemenskapen med Maranata i mitt liv och hjärta. Jag är märkt för livet.

överdrivet, sa jag. Sedan dröjde det inte länge, förrän jag själv var fångad! Så kan det gå. Jag har fantastiskt många fina och värdefulla minnen från Viktoriasalen där jag först besökte möten och sedan deltog och fick vittna en del. Den tiden och de upplevelserna bär jag med mig som skatter genom livet: Den där lovsången, glädjen, entusiasmen...

1964 vann jag en bibeltävling i Sveriges Radio och vann en resa till Israel. Det var synd om massmedierna – jag tillhörde ju fel rörelse. Men i alla drakarna fanns på framsidan en bild av mig tillsammans med broder Arne, för det var Maranata som gällde. Det var naturligtvis genant och pinsamt för andra att bibelkun-

Arne Imsen applåderar de unga vittnena Yngve Stenfeldt (t h) och Kenneth Karlsson. 70-talet, Malmköping

Yngve Stenfeldt:

-Han såg till dem som vi andra gick förbi.

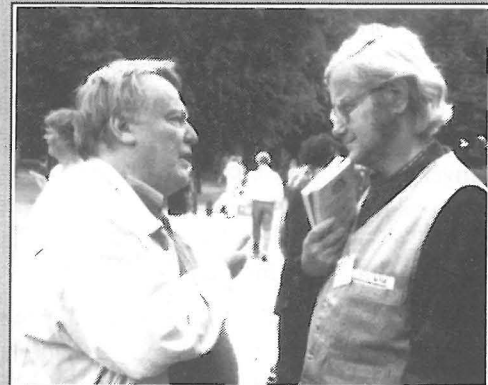
Jag hade den stora glädjen och förmånen att lära känna Arne Imsen; självinnaren Arne Imsen. Som ung evangelist var det för mig en skola att se honom i ett väckelsemöte. Han gick och plockade ut den ene efter den andre: Den vill bli frälst, och den och den... Han såg vem som var mogen.

Vi arbetade i Sölvesborg, Kenneth Karlsson och jag. Arne Imsen kom ofta och hjälpte oss och vi kom till Malmköpingskonferensen. En gång fick jag ett riktigt skol-exempel som följt mig hela livet. Vi hälsade på de predikande bröderna och dem vi kände. Men Arne såg till dem som vi andra gick förbi. Några människor satt på sista bänken och ingen av oss andra hälsade på dem, men Arne gick rätt ner och hälsade på just dem. Jag såg hur ett ljus tändes i deras hjärtan, och hela

Arne Imsen, men jag säger: Det fanns ingen som var så lätt att samarbeta med som Arne Imsen! Till honom kunde man säga precis hur man kände och upplevde. Och ibland hade man en annan uppfattning än han också. Han sa vad han tyckte och jag sa vad jag tyckte – det fina var att vi kunde uppleva att det som står i Boken är rätt!

Han hade sådant djup i förkunnseln. För många år sedan hade han bibelstudium i Stockholm om andebedomning. Den undervisningen har hjälpt mig oerhört mycket. Jag har fått tillämpa den många gånger, det fungerar och verkar. Jag är Arne stort tack skyldig för jag har aldrig hört någon annan tala om detta.

Arne Imsen reste inte bara där det var stora församlingar med stora, flotta och fina bröder, utan han reste till oss andra som inte var något att räkna med. Men han räknade med oss och vi räknade med honom

Arne och Björne i livligt samspråk under Pingstkyrkans festival i Kungsträdgården

Björne Erixon:

-Han hade en generositet som överskred alla motsättningar

Jag hade läst i tidningen om den här rörelsen som drog fram över Sverige, så en kamrat och jag gick till ett maranatomöte på Folkets Hus i Uppsala sommaren 1962 och lyssnade. Då var broder Arne där. Henning Thulin och några till var med. Jag minns än idag när min kompis och jag efter mötet satt och pratade litet fram och tillbaka. Det här var väl bra, men det var litet

skapen fanns där. Det trodde man inte. Man trodde att i Maranata fanns några galna, sinnessjuka människor, som inte kunde ta vara på sig själva. Bilden var ju sådan.

I början av året fick jag höra att broder Arne blivit allvarligt sjuk, och jag kände inom mig att jag skulle besöka honom. Då jag kom dit började han visa alla böcker han hade. Han var ju en stridsman, och dessa böcker hade han att fightas med. Han var ju inte stark, men intensiteten och närvaron fanns där.

Jag frågade om det fanns

något som gjorde honom glad, och han svarade klart och tydligt "Jesu tillkommelse". När vi skulle gå, så ville han be för mig. Det var stort, fint. Det är ju så med människor som är offentliga och på olika sätt sätter spår i kyrkohistorien, att man har olika uppfattningar. Här mötte jag en generositet som överskred alla motsättningar. Där vid sjuksängen upplevde jag att det fanns en djupare, tidlös kontakt. I Kristus. Han tog mina händer och bad, innerligt. Jag kände att hans hjärta var med. Jag upplevde, på det personliga planet, att cirkeln slöts.

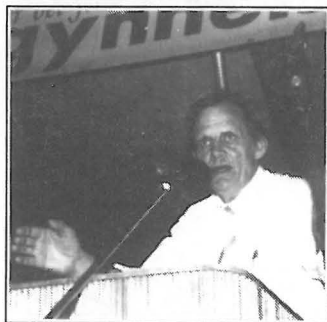
Stina Fridolfsson:

***-Han avsåg sig lönen -
vi blev ingen förening,
utan en syskonskara!***

Jag hade den stora förmånen att vara med då vi flyttade samman i Johannelund till en storfamiljsgemenskap. Jag var också med på det församlingsmöte där broder Arne avsåg sig sin lön från församlingen till förmån för en ung evangelist som han önskade skulle våga säga upp sig från sitt jobb för att gå ut på fältet helt och fullt. Sedan fick vi vara med när Arne drog upp riktlinjerna: vi blev ingen förening, vi blev en syskonskara där ingen av oss tar betalt för

sitt arbete. Just detta faktum är en del av hemligheten till att vi faktiskt är syskon; en gemenskap som håller. Det finns ingen avlönad pastor i Maranataförsamlingen i Stockholm.

Jag tackar Gud för att vi fått nåd att gå den här vägen. Jag tackar Gud för att broder Arne med livet som insats tillsammans med några enkla syskon byggde upp Hotell Pilgrimshem, Bällsta Taxi och Pilgrimsskolan. Det handlar om en livsinsats för att förkroppsliga ett budskap som han fått sig givet. Vi är en syskonskara som arbetar tillsammans för att söka det som är därovan. Därför kan vi samlas som vi gör idag!

Kjell Roos:

***-Kärlekens och barmhärthetens kraft
strålade ut ifrån honom.***

Jag kom till Johannelund den 17 april 1972, ledd av Guds Ande, påtånd och eländig, ner-

knarkad och totalt utbränd som människa. Men jag fick stanna kvar. Det är några saker som förundrat mig sedan första gången jag träffade broder Arne. Det var den kärlekens och barmhärthetens kraft som strålade ut från honom. På väckelsemötet i Blå Salen då denne förunderlige man talat, tog han gitarren och började sjunga: "Ej någon sjöman vid brustet roder..." Så pekade han på mig manade mig att lämna mig åt Jesus.

Broder Arne hade ett stort hjärta som brann för Kristus. Han hade tagit till sig det som står i sången: "Segern på Golgata gällde, lika för kung och för slav". Han gjorde ingen åtskillnad mellan människor. Hur jag var klädd eller hur jag såg ut då jag kom spelade ingen roll. Broder Arne gjorde som Kristus, han såg rakt in i hjärtat. Han hade en apostolisk och profetisk uppenbarelse. Jag älskade min andlige far och kommer att minnas honom så länge jag är på jorden. En dag får jag träffa honom i himlen - då ska det bli fest!

Larz Gustafsson:

***-Förkunnelsen revolutionerade mitt liv och
sätt att se på tingen***

Tänk om TT kunde kabla ut något av det som sagts här ikväll istället för en del annat...

Jag var med på min första

sommarmarknadskonferens i Örebro 1992 och det var underbart. Jag har sällan varit med om något liknande. Där fick jag sitta ner med broder Arne och samtala med honom om frågor som jag tyckte var besvärliga. Vi tog exempelvis upp värnpliktsfrågan. Det han sa till mig slog ner som en bomb och befriade mig totalt.

Sedan dess fick jag ta emot mycket annan frigörande undervisning som behandlade andra ämnesområden. Inte minst undervisningen om den katolska kyrkan och vad den representerar. Just det profetiska helhetsperspektivet; Babylon, sköckoväsendet och allt detta som broder Arne var en av de få i Sverige som lyfte fram. En av få som vågade träda fram med ett så kontroversiellt och radikalt buskap.

Musiken - där fick jag verkligen ändra inställning. Jag var punkare och sjöng i punkband. Sedan började jag som kristen lyssna till sk kristen rock. Det som då skrevs i Midnattsropet om de här frågorna förändrade mitt sätt att se på musiken. Då blev det istället Aage Samuelsen för hela slanten! Och alla de underbara sångerna vi har i Särilaregn.

Jag är väldigt tacksam för allting som Gud gett mig genom broder Arne. Det har fullständigt revolutionerat mitt kristna liv; mitt sätt att se på tingen. Det har gett mig helt nytt perspektiv på tillvaron; på den religiösa världen, på vad församlingen är och inte är och vad kristen tro är och inte är.

Jag blev helt knäckt när jag tog emot budet om att broder Arne lämnat det här jordelivet. Det känns väldigt tomt. Men jag vet att vi möts en dag. Tänk, vilken sång det ska bli! Halleluja!

Forts sidan 18

Närradiopremiär i Uppsala. Arne Imsen och Stina Fridolfsson i studion.

"Han lade grunden som er

ULLA NÄSHOLM

-Tänk att man känner mer släktskap med människor på andra sidan jorden än med sina egna släktingar och sin egen familj!

Olympia Bonilla, några mil utanför Santo Domingo sa detta för bara några månader sen. Hon är en av dem som döptes i Comunidad Maranata för många år sedan. Arne Imsen döpte Olympia, mannen Gregorius och två av barnen, Marta och Manuel.

Missionsarbetet i Dominikanska Republiken grundlades av broder Arne, som ofta var där för att predika, vägleda och hjälpa komuniteten. Människor uppfattade ibland budskapet som kommunistiskt, om att ha "allting gemensamt" enligt Apg 2. Andra fann det underligt att Maranata inte hade någon vigd kyrkolokal. De som blev frälsta genom komunitetens arbete reflekterade inte i dessa banor.

De tre ex-militärer som satt fängslade 11 år utan rannsakan och de är tacksamma för den hjälp de fått. Nu är de fria – tack vare broder Arnes intensiva agerande. De besökte Sverige för 8 år sedan i samband med broder Arnes 60-årsdag.

Det blev ett högt pris att denna gång stå upp för rättfärdigheten – broder Arne fick inreseförbud i landet!

Men människor fick hopp! Maranata var ingen from kyrkoreligion och hade inga politiska ambitioner – evangelium är något mycket mer. Faktum var att hela landet nåddes av Maranatabudskapet. Det skedde genom rättegångar, tidnings- och TV-reportage och möten i olika sammanhang. En känd journalist uttryckte sig så här: "Maranata har blivit banéret för mänskliga rättigheter i landet!"

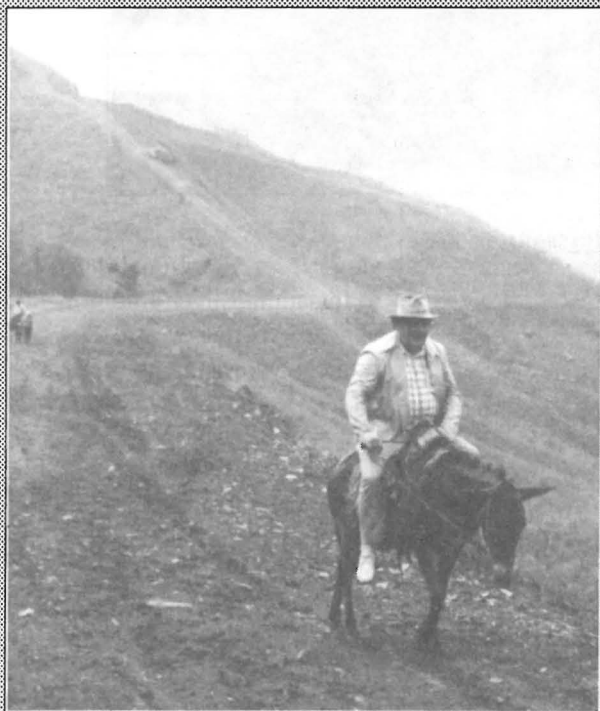
förfaren byggmästare....”

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Genom stormar och svårigheter har verket fortsatt – alltid med broder Arne som visionär inspiratör. Men framförallt förebedjare och själavårdare. Nu är han hemma efter fullbordat lopp. Han har fått vila från sina verk, ty hans gärningar följa honom.

MR visar foton från Arnes tid och verksamhet i landet och låter bilderna tala...

1. Typisk situation: En skara barn flockas runt Arne. Ulla Näsholm assisterar

2. En åtta-barnsfamilj i grannskapet fick ny säng genom Arnes försorg. En annan granne fick vattenledning dragen till sitt hus. Den ger fortfarande vattenförsörjning till många familjer i området.

3. Dopförrättning i poolen på kommunitetshusets tak. Kandidaterna har permission från Victoriafängelset och beväpnade vakter finns på plats.

4. Ett av många TV-program Arne medverkade i. Stina F tolkar

5. Arne undervisade på terassen utanför huset där han bodde. Intervju som blev väckelsemöte.

6. Suheidy, fem år, nyinflyttad till kommuniteten, fotograferades av Arne. I kondoleansbrev efter hans död skrev hon, nu nitton år: "Jag känner mig mycket ledsen över att Arne är död, för trots allt var Arne som en far för mig. Jag kommer ihåg när jag kom till kommuniteten. Han var min tillflyktsort. Han gav mig all den värme man kan få från en förälder."

7. Arne på åsna på väg till möte i en bergsby.

8. Sång till gitarrackompanjering i ett möte utanför huvudstaden.

9. Två dominikanska schäfervalpar med sin svenske husse.

10. Med hjälp av fotogenlampa och ficklampa går det läsa trots täta strömavbrott!

Sven Sundbom:

-Vi blev inspirerade av trumpetstöten Midnattsropet!

Jag och mina två bröder kom på resa upp till Örnsköldsvik 1962 eller -63 på sommaren. Vi hamnade på ett möte där broder Arne talade. Där var också Erik Gunnar Eriksson och Donald Bergagård. Efter mötet talade broder Arne med oss. Vi kom från kristen bakgrund med en alldeles allmän, alldaglig kristendom. När broder Arne talade till oss efter mötet den gången, det är snart 35 år sedan, vidrörde han en sträng i våra hjärtan. Han tydliggjorde vad Guds Ord egentligen lär om Jesus, som en levande, verklig Jesus. Hans förkunnelse slog an en ton inom oss, som vi inte känt tidigare. Vi blev inspirerade av trumpetstöten Midnattsropet, som inte bara är en vacker ton från himlen att vila till och njuta av, utan det var en väckande trumpetstöt för sovande, alldeles vanliga kristna, sådana vi har runt omkring oss i vår vardag.

Tillbaka i Stockholm var vi med i mötet på China-teatern som andra också nämnt här. Vi tog med andra ungdomar från

det kristna sammanhang vi kom från, och det mötet var något alldeles speciellt. Det var 1963. I Sverige härskade en utveckling mot avkristning, Gud-är-död-teologi, liberalteologi. Man sa att Guds Ord är inte sant, det är bara dumma människor som tror på det. Materialismen hade tagit fart. Ingemar Hedenius påverkade med sin ateistiska filosofi. Mänskligheten var på gång att resa till månen. Amerikanske presidenten sa att människor skulle landstiga på månen före decenniets slut.

Då stod broder Arne på Chinateatern; han som var en mycket samhällsmedveten människa, han stod där och sjöng med sin strängmusikkör: "Jag önskar att se Jesus först av allt". Det blev så omvälvande i mitt och mina kompisars liv så att vi var så förundrade att det fanns något sådant i världen.

Broder Arne var som Johannes Döparen. Denne profet talade till människorna om att Jesus snart skulle komma för två tusen år sedan. Jag liknar broder Arne vid Johannes Döparen som basunerade ut att Jesus kommer snart. Arne blev en Johannes Döparen som sa att Jesus kommer snart. Genom sin förkunnelse i predikan och trumpetstöten Midnattsropet kom han till den tid vi lever i.

Monica Andersson:

-Mycket fester och roligt; mycket allvar och arbete!

För mig har broder Arne betytt väldigt mycket. Många har sagt att han var som en andlig fader, men för mig var han t.o.m. som en pappa.

Jag var den enda som var frälst i min släkt och kom som nygift från Sundsvall till Johannelund. Allt var nytt. Det var nytt att vara gift och jag kom till en plats där det skulle byggas upp någonting helt nytt för församlingen.

Det var inte lätt alla gånger. Jag var som en oslipad diamanter. Det jag längtade efter, kämpade för och hade som en vision eller kallelse när jag blev frälst, det svarade Arne på genom sin förkunnelse. Därför var det inte svårt att gå rakt in i uppgiften.

När Arne vigde Gunno och mig talade han om församling-

en. Det blev min uppgift att vara i församlingen och leva ut församlingslivet. Inte som vanlig kyrkobesökare. Det skulle jag aldrig ha klarat av, för jag ville leva ut mina känslor i ett arbete som jag trodde på. Många ungdomar tänker väl så, men för att det ska kunna hålla får det inte bara vara en nyck. Det får inte bara vara ungdomlig entusiasm, det måste finnas något mer. När den ungdomliga entusiasmen gått över, då måste det hålla ändå. Och det gör det!

Jag är så tacksam att broder Arne hela tiden uppmunttrade, men även förmanade. Det var mycket svårt ibland. Jag kunde bli väldigt arg många gånger; det här budskapet krävde ju mycket av en, samtidigt som man kände att just detta ville man gå in för.

Vi hade också mycket roligt ihop. Alla dessa fester vi ordnade ute i det fria på Johannelund. Alla bord som skulle dukas.... Broder Arne hade

Sista intervjun, januari 1999 för BBC.

någon tävling med bröderna om vem som kunde äta mest surströmming. Jag ska inte säga vem som vann... Det var mycket fester, mycket roligt, mycket allvar och mycket arbete.

Så kom vi till Gamla bro. Jag är väldigt tacksam för den tid jag fått ha broder Arne. Ibland har det varit svårt. Varför behövde man försvara allting, försvara broder Arne som person? Det behövde man ju egentligen inte, men det kändes som om han var min pappa, och då försvarade jag honom i vått och torrt, även om jag inte alltid kunde hålla med honom om allt. Jag tyckte så mycket om honom.

När jag såg Arne på sjukhuset veckan innan han dog, så kom ett ord till mig. 2 Kor.

fantastiskt att vi som är frälsta har det här livet i oss, och att det håller ända till slutet.

Gunno Andersson:

-Daglig gemenskap med nödvändig fostran var oerhört positivt.

Jag har tänkt på ett par saker som kom till mig i samband med att broder Arne fick flytta hem. Det var det här som jag såg på programbladet: Fortsätt kampen. Bibelordet kom till mig: *"...Jag har kämpat den goda kampen..."* Den goda kampen.

Vi människor kan använda vår kraft till så många olika saker; man kan kämpa för så många olika ting. Men tänk att då få satsa på den goda kam-

Med karaktäristisk belåten min kelar husse med schäferhunden Eddie.

Det var på Nalen som jag var med på mina första möten. Då mötte jag den här gruppen av människor som uppträdde annorlunda än vad man var van vid. Omgivningen var också annorlunda; jazz-palatset Nalen.

Det mötet följdes av flera möten. Och sedan har jag i många år fått lyssna och ta del av många saker. När ett budskap skall komma fram är det just i den dagliga gemenskapen vi tillsammans upplever den nödvändiga fostran och tuktan som är så oerhört positiv.

Jag har haft förmånen att ha nära kontakt med broder Arne under väldigt många år. Kampen kan bli en sak eller ett objekt, det kan bli en ideologi eller en -ism man kämpar för. Visst är det viktigt att det handlar om ett personligt engagemang. För Gud, som du och jag har mött, är ju inte opersonlig, utan vi har mött en personlig Gud.

Och så är det med kampen; det är någonting som måste bli vår kamp – det tycker jag att broder Arne verkligen synliggjorde. Det var inte en tjänstemans agerande, utan det var ett personligt engagemang för en angelägen sak; den goda kampen.

Det är få människor som kan inspirera, som kan leda och förmedla en levande vision till andra, men det kunde broder Arne. Därför att det var en kallelse ifrån Gud som han svarade på.

Många har kallelse att gå in i olika uppgifter, men väljer bort det. De tycker att det blir för tungt, för slitsamt. Men Gud vill; att du och jag skall ta ett personligt ansvar för den goda kampen. Därför har vi fått ett föredöme i det avseendet, som vi kan se upp till. Vi tänker på det och bär det inom oss. Var och en utifrån sina egna erfarenheter. Det står fast för min egen del.

"Tänken på edra lärare, som hava talat Guds Ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro."

Hebr 13:7

Vid frukostbordet smeds planer. Sommaren 1997 i Graz, internationellt ekumeniskt möte. Här gällde att protestera!

4:7 om lerkärl: *"Men denna skatt hava vi i lerkärl, för att den översvinnliga kraften skall befinnas vara Guds och icke något som kommer från oss."* Arne var inte längre kraftfull som man minns honom, men Anden var levande i honom. Jag tänkte att så måste man ha det vid livets slut. Det andliga livet syns ännu mer när kroppen, kärlet, inte håller längre. Då är Anden fortfarande levande. Det är

pen..! Vad innebär det? Det betyder ju att man gör någonting som är positivt, kraftfullt. Vad är då det? Jo, evangelium; Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Det är liksom överskuggande, det är motorn som driver oss framåt.

Jag har ju fått vara lärjunge under många år. Man förstår inte att åren har gått så fort och att det är så länge sedan – för fyrtio år sedan.

Arne Imsen 1930-1999

Mara

För några år sedan gjordes en omfattande intervju med Arne Imsen, där han skildrade hur han upplevt sin kallelse, vision, kamp och tjänst. Den redigerades och har publicerats med ovanstående rubrik.

Vi låter våra läsare ta del av valda delar.

Frågan om urkristet församlingliv har jag brottats med i hela mitt liv. Redan som liten upplevde jag klyftan mellan det som predikades och det som i realiteten tillämpades i gemenskapen. Många fundamentala ting, som jag tyckte borde inkluderas i det kristna livet, behandlades och uppfattades som avgränsat, privat område, dit undervisningen inte fick tränga sig in och forma om. Det fanns en tydlig skiljelinje mellan församlinglivet å ena sidan och människornas sociala liv och relationer å den andra.

Man hade inga lösningar då, och man har inte heller hittat dem nu. I stället för att nalkas det urkristna församlingsidealet har vi tendenser att söka oss in i kyrkans trygga nödhamn.

Det är ganska märkligt att vi hela tiden när vi talar om verksamhetsfrågor går ut ifrån demokratiska värderingar. Vi talar om demokrati utan att ge oss tid att analysera begreppet. Så inbillar vi oss att denna humanistiska föreställningsvärld kan appliceras på den kristna församlingen så att den blir en attraktiv gemenskapsform där alla människor kan finna sig tillrätta oberoende av om de har en förstahandsupplevelse av Jesus Kristus eller inte.

I min ungdom mötte vi en förkunnelse som på många sätt var sällsam. Men redan då upptäckte jag att här fanns ett grundläggande fel. Man mäktade inte besegra ett av syndens mest påtagliga uttryck – klasskillnaderna. Till och med den kristna församlingen blev på sitt sätt ett klassamhälle med religiösa förtecken, där klasskillnaderna nästan markerades. Om än inte i samma typ av motsättningar som ute i samhället, så fanns det dock samma rangordningar och kategoriklyvningar.

Den kristna församlingen var väldigt lik det profana samhället då det gällde sociala strukturer. Det var de rikas barn som kunde studera. De rikas barn hade de bästa kläderna och kunde åka på semester. Så var det även i församlingen. Det fanns inga ansatser till utjämning. Visst förekom allmosegivande och barmhärtighetsgärningar, men de bara konserverade och rättfärdigade klasskillnaderna.

När jag läste Apostlagärningarna förstod jag att församlingen måste avgränsa sig för att över huvud taget kunna bevara sin unika identitet, sin helt enastående egenart. Det är smärtsamt att se

hur vi kämpar med problem och frågor som skulle kunna finna sin helt naturliga lösning om vi tog upp det som är väsentligt. Man kämpar gärna för ett helighetsideal för att demonstrera sin vilja till helgelse. Men en helgelse som aldrig drabbar plånboken är absolut inte biblisk.

Brottningskampen med mina egna problem tvingade mig att inse att jag var ganska annorlunda än den bild som gruppen jag tillhörde hade av mig. Jag kunde aldrig leva upp till de krav som ställdes, och det värsta var att jag inte heller hade behov av det. Jag fann det ändå nödvändigt att försöka vara solidarisk med de minimikrav som gruppen hade för att över huvud taget bli accepterad.

Jag upplevde de moraliska kraven dubbelbottnade. Om man av någon anledning föll igenom så hamnade man på nästa botten, där andra människor ligger och kravlar. Mitt problem var inte främst de synder församlingen vänder sig emot och bekämpar.

När jag var ung sysslade man med frågan om klädkultur, vilket naturligtvis inte är oväsentligt. Så fanns även kraven på att man skulle uppträda anständigt; inte svära, supa, röka, inte gå

nata -mitt öde

på bio eller konserter och så vidare. Dessa krav hade stor betydelse om de var uttryck för en inneboende håg. Men denna håg kan ju inte tvingas fram genom yttre krav, och för mig blev detta en dressyr och ett hyckleri. Det stora problemet var just hyckleriet.

Jag menade mig vara frälst och kunde inte fatta varför vissa ting var farliga, men inte andra. Till exempel fick sexuella brott konsekvenser, medan man aldrig gjorde upp med andra verkligt farliga synder. Där hade man fastmer en tendens att inte bara släta över, utan odla avguderiet; till exempel mammonsdyrkan.

Det som väckte mig och fick mig att reagera var konfrontationen med vissa bibelsatser som jag snubblade över. Framför allt: "penningbegäret är roten till allt ont". Många blev uteslutna ur församlingen för olika förmenta synder. Exkluderingen var säkerligen berättigad. Felet var att jag fick stanna kvar! Men jag har aldrig varit med om att någon har blivit utesluten på grund av penningbegär eller maktfullkomlighet. Mina reflexioner över detta skadade mig mycket. Jag hamnade i en opposition så att jag inte hade behov av att försöka leva upp till normerna.

Det kan låta som om jag idealiserar för att det skall verka finare, men det är verkligen inget fint, utan ont rakt igenom. Jag ville inte delta i kampen mot andra människor som jag lätt kunde trycka ner. Jag ville inte medverka på grund av min egen situation. Jag hade hellre ställt upp för att komma tillrätta med det som var orsaken till problemen och nederlagen.

Kardinalproblemet

Vi var många i familjen och tillhörde samma församling. Redan då kom de rika i fina fordon till mötena. Vi hade inte ens pengar att köpa biljett för att åka tåg. Men de rika vräkte sig i sina fina bilar. Det var ju också dessa människor som utövade sitt nedbrytande inflytande över församlingens lägre sociala skikt. De fattiga människorna drabbades antingen av deras förmenta välgörenhet eller av deras förakt. Det märktes på många sätt.

En gång sade jag till mamma: "Jag skall skriva en artikel och framställa denna vidriga bild av verkligheten som man aldrig får höra talas om!" Då var jag fjorton år och upplevde klasskillnaderna som ett kardinalproblem.

Just den kyrkliga draperingen av frälsningsbudskapet har förstört evangelium. I stället för att bli det andliga budskap som skulle kunna åstadkomma en djupgående förändring, har religiösa tvångströjor och lagiskt paragrafrytteri drivit ärligt sökande människor in i djup ångest och förtvivlan. Om inte dessa frågor får sin lösning kan inte något sant församlingsliv finnas. De sociala klyftorna i församlingen måste få sin lösning, så att man kan själavårda individerna.

Det mänskligheten brottas med är ju frågan om rättvisa. Så fort man försöker nalkas dessa problem med en verklig vilja att ta itu med dem så blir man stämplad som anarkist, kommunist och socialist. Det är jag inte, men jag menar att förändringen måste börja med den enskilda individens förvandling. Församlingen består ju av förvandlade människor. Detta måste synliggöras så att församlingen verkligen blir en stad på berget; isolerad och avskild från omgivningen med en struktur präglad och gemensam av församlingens Herre.

Att komma samman några gånger i veckan, titta på varandra och se fromma ut, det hör förstås till, men ett sunt och riktigt församlingsliv måste vara något mer än att bara samlas i stora eller små sakrala kyrkorum. Guds kyrka är ingen byggnad, utan människor som blivit levande stenar. Så skall det vara i Guds hus där mönsterbilden blir uppenbarad.

Det finns politiska organisationer som sysslar med partipolitik, det finns andra föreningar som sysslar med idrott. Varje sammanslutning vill ägna sig åt något intressant, nyttigt och nödvändigt. Så finns det också föreningar som ägnar sig åt religion. Man har velat reducera det kristna församlingslivet till en speciell föreningsverksamhet för religiösa intressen. Ungefär som idrottsföreningen och alla intresseföreningar och politiska föreningar sysslar med var sin lilla bit av verkligheten. Detta är förfär-

Forts nästa sida

Johannelund var församlingshemmet där mönsterbilden för urkristet församlingsliv tog form i daglig samvaro med bön, undervisning, arbets- och måltidsgemenskap.

ligt, för självklart borde den kristna församlingen i sig inbegripa allt som är nödvändigt för ande, själ och kropp.

Sex dagar i veckan är de kristna engagerade i olika sysslor och lördagar eller söndagar ägnar man sig åt den religiösa föreningens aktiviteter. Under veckan bygger de upp alla de organisationer och institutioner som bekämpar och motverkar det de gör på söndagarna. Detta kan inte vara kristendom! Men så fungerar oftast kyrkorna.

En djupgående förvandling

Jag hade alltså ett djupt missnöje över situationen i kristenheten och hade också planer på att lämna evangelistbanan och börja på socialinstitutet. Jag var även fackligt engagerad. Då skedde något som gjorde att jag lade om. Upplevelserna anas i sången "O rena mitt hjärta", som föddes under denna kris.

Helt klart blev det en stor förändring. Just den sången markerar också en ny tid på mer än ett sätt. Det var en djupgående andlig upplevelse, en genuin kristen erfarenhet som kom att förändra; kanske inte så mycket min syn som mitt sinne.

Det finns i varje tid rännilar i stora kristna sammanhang som nu och då bryter igenom och där frågor om urkristet församlingsliv aktualiseras. Det märkliga är att de alltid möts av skepticism och massivt motstånd hos den etablerade kristenheten, som tvärtom borde se detta som ett erbjudande; en möjlighet att komma ut ur den endimensionella kristna verksamhetsapparaten. Kampen för urkristet församlingsliv har mött ett oerhört blocktänkande och utsatts för bojkotter i alla tider.

När man har ett historiskt perspektiv ser man att det finns en grundläggande princip som man måste räkna med, och som håller; det som var från begynnelsen – det är äkta!

Till Maranata i Stockholm

Jag var föreståndare för Örebro Fria Församling, som beslutade att arrangera möten i Stockholm. Vi hade först möten på China-teatern. De samlade mycket folk och väckte stor uppmärksamhet.

Därefter hade vi en kampanj under några veckor i Nalenpalatset.

Sedan kom vi att flytta till **Viktoria-salen**, dåvarande Tunnelgatan. Denna lokal hade en mycket ärorik historia. Där hade socialdemokratiska arbetarpartiet sitt första möte, det grundades där. Maranatagruppen som växte fram i Stockholm beslöt i december 1963 att kalla föreståndare. Det enda förslaget till föreståndartjänsten var Arne Imsen. Efter ytterligare några veckor togs föreståndarfrågan slutgiltigt upp i ett församlingsmöte som leddes av Henning Thulin. Med acklamation och i full enighet valdes jag till föreståndare för Maranataförsamlingen i Stockholm och fick även en skriftlig kallelse.

En mycket intressant tid följde. Det kom mycket folk på mötena och maranata blev en publikattraktion. Jag har svårt att inse värdet av det. Om vi på söndagarna samlade stora skaror visade det sig att när vi hade bibelstudier och bönemöten kom sällan mer än 20-30 personer. Det fanns trots allt en kärntrupp i vår gemenskap, och det var viktigt att den fick andlig näring.

Jag har aldrig haft någon ambition att fungera i större sammanhang. Jag har känt mig väldigt nöjd när jag har kunnat sätta mig ner och undervisa en grupp människor utifrån bibelordet. Det kan vara tio ibland, det kan vara hundra och ibland också några hundra.

Guds Ord återvänder aldrig fåfängt, det är min fasta förvisning. Budskapet måste överlämnas till individer som inte

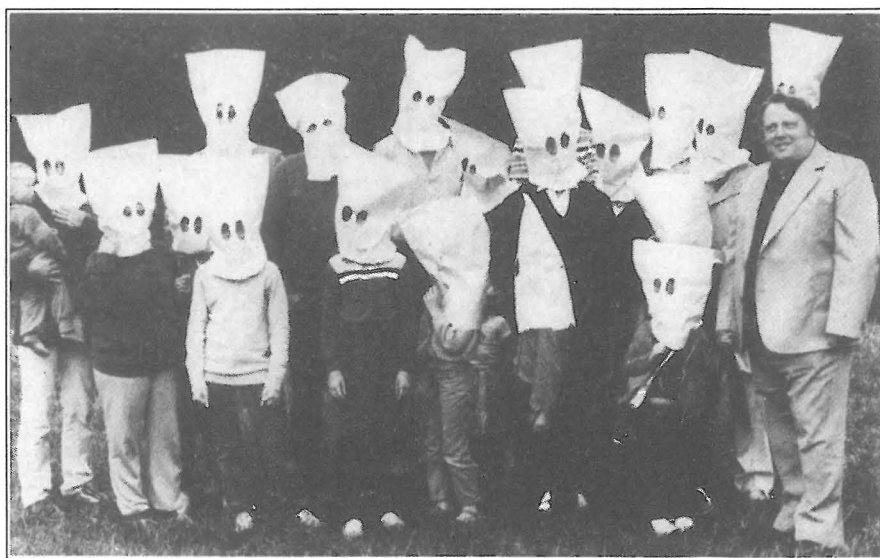
är anonyma varelser i en stor, oräknelig hop människor, utan kända lärjungar som kan sitta ner och ta emot Guds Ord för att sedan förmedla budskapet efter sina förutsättningar och möjligheter.

Den offentliga debatten

Jag hade mina funderingar över mitt engagemang i samhällsdebatten. Jag var aldrig någon gång särskilt övertygad om att jag skulle ägna mig åt den. Men det var många saker som samtidigt kom att forma min inställning. Vissa samhällsproblem kände jag ett oerhört engagemang i. Därför kom jag in i ett offentligt samtal, i en "debattbalett", där det aldrig var frågan om vilken angelägenhetsgrad temat som skulle behandlas hade, utan om vi förmådde underhålla. Kunde vi roa publiken, var vi väldigt attraktiva. Men att vi själva skulle gå före och bana väg i en kamp som var nödvändig, var det aldrig tal om.

Så småningom kom jag att göra ett annat vägval. Avgörandet kom inte snabbt, det var en process, för jag var tjusad av spelet med "debattbaletten".

Även om jag inte älskade det, så var jag tjusad av de publika debatterna jag inbjöds att medverka i. Men jag vill inte påstå att det var en plågsam process att lämna den offentliga debatten, för jag hade ju studerat Bibeln och visste vad den sade. Det svåra var inte att lämna, det verkligt svåra var att uppnå, att nå fram till. Att nå fram till lidandet. Hur skulle detta kunna ske? Processen är högst personlig. Skall man fram på den

Arne Imsen tillsammans med skyddslingar i alla åldrar som hotades. Exempelvis föräldrar och barn sociala myndigheter ville skilja från varandra.

vägen så måste man ta varje steg helt ensam.

Där kan man inte överlämna sig eller anförtro sig åt någon annan. Dessa själens angelägenheter kan man endast klara av i ett avskilt och intimt umgänge med Försonaren och Frälsaren. Det blir också en del av det lärjungaskap som förkroppsligas då man blir en korsbärare i Jesu efterföljd.

En ny livsstil

När vi flyttade till **Johannelund** hade jag en dröm om en plats för kontinuerlig bibelundervisning. På detta sätt kunde vi bli en spjutspets för många andra som då inte såg det. Kanske många ännu inte ser det, men så småningom kommer de underfund med att utvecklingens egen gång tvingar fram ursprungliga, kristna gemenskapsformer för att man över huvud taget skall kunna överleva som art. Det är alltså inte fråga om att bevara verksamhetsformer, utan att bevaras som kristen.

Här måste den kristna församlingen öva sig i ett allt djupare gudstjänstliv som först och främst handlar om bön – gemensam bön. Sedan bibelstudium och förkroppsligande av denna gemenskap, så att man fostras och fostrar i ett ömsesidigt utbyte.

Många har sagt till mig: De där bibelstudierna skulle vi ha tillbaka! Men det är människans sätt att se på tingen. Ty det som varit kommer aldrig tillbaka. Och det är inte heller meningen att det skall komma tillbaka på det sättet. Det jag förmedlade till dessa människor då skulle de i sin tur förmedla vidare till andra. Så skulle det fortplantas, växa och förmeras.

För det förmeras inte genom alla hjälpmedel i världen, om det brinnande hjärtat har gått förlorat. Saknas detta brinnande hjärta så spelar det ingen roll vilka resurser man förfogar över. Det kommer i alla fall aldrig att leda till någon andlig väckelse. Det är inspirerade kristna lärjungar, som har uppfyllts, fostrats och utrustats vid Andens universitet, som är bärare av gudomlig kraft för att demonstrera och proklamera evangelium om Guds rike till tidsålderns illa medfarna människoskaror runt omkring på vår jord.

Kampen för Bällstalundsskolan gick till historien när det gäller grundläggande rättsprinciper. Här sitter Arne Imsen med fastighetens ritningar framför sig omgiven av sina närmaste medarbetare och smider planer för åtgärder.

Vår uppgift kan inte i första hand vara att rädda enskilda individer, utan att rädda identiteten. Det gäller inte att vinna massorna nu för en kort liten tid av yttre förbättringar, utan det är fråga om att rädda arten. Åtta-talet är begynnelsen, det är Guds början. Vi kan inte popularisera budskapet för att vinna massan. Himmelen är föga intresserad av kvantitet och massa, himmelen är intresserad av kvalitet.

Det som har värde är det som står kvar när elden har gått fram över det. Allt annat brinner upp i förgångelsens, fåfänglighetens och köttets eld. Människan sätter hellre upp köttets eld än låter sig uppfyllas av den helige Andes eld. Hon tänder en moteld och bygger av trä, hö och strå upp någonting som är tilltalande och imponerande. Så kommer hon in i trenden och utvecklingen som alltid leder till samma förstockelse och förhärkelse.

Förkyrkligandets faror

Förkyrkligandet är ett märkligt fenomen. Det har inneburit att de smorda predikanterna inte längre är populära, utan man frågar efter skolade predikanter, sångare och musiker. Det frågas inte efter om de är andedöpta, utan de skall vara välutbildade. Skolade predikanter med skolad förkunnelse, skolade sångare med skolad sång. I stället för lovsången kom symfonier och stråkorkestrar. Detta krävde skolade texter, skolade arrangemang, skolade ackompan-

jatörer och skolade kantorer för att klara de nya instrumenten.

Piporgeln installerades och gudstjänstlivet blev alltmer akademiserat och ofolkligt.

Den här processen äger först rum i atmosfären; det sker en förändring då den första kärleken går förlorad. Man ser inte storheten i frälsningen, man saknar den omedelbara kontakten med Herren Jesus Kristus och upplever inte samma glädje i barnskapet som förr.

Då börjar man injicera stimulantia som är lånad från världen. I församlingen söker man förströelse och underhållning eller någonting annat som kan stimulera människorna till aktivitet på olika områden.

Det har skett en intresseförskjutning, som förändrar visionen så att man ser på det närvarande och tappar det tillkommande. Det är kyrkans största fara. Människor använder samma ord och tacksägelse som de använde på den tid då de var glada i Gud och är inte medvetna om den oerhörda nivåförändring som ägt rum.

De har kärleken kvar, men har bytt ut föremålet. I stället för att dyrka och tillbedja Skaparen har de börjat tillbedja det skapade.

Det finns ingenting som är så farligt som förkyrkligandet. Det finns heller ingenting som vi så lätt blir offer för, därför att det etablerade talar till vårt förnuft och vår känsla.

Forts nästa sida

Det har kommit en ny ton i förkunnelsen; det finns inga klara signaler längre.

Förr, när människorna kom in i mötesatmosfären, så kunde de nästan störta samman av den profetiska ande som genomstrålade dem. Den som inte var riktigt brinnande kände att här måste det ske en förändring. Det profetiska budet nådde rätt in i hjärtat och mötesbesökarna kunde inte gå hem på kvällen förän de böjt knä och talat med Herren.

Men nu är det en ny ton i gudstjänsterna som säger att allt står väl till, ingenting fattas. I det främmande religiösa kabinettet är allt oförargligt, oanstötligt, tilltalande, strömlinjeformat – ingenting väcker. I stället för att väcka människorna så sover man dem. Människorna blir kvar i sin ogudaktighet, sitt avfall, och de känner det nästan som ett nöje eller upplever det normalt att befinna sig på samma nivå som övriga människor i samhället och världen.

Så konstigt det blir i församlingen; inget tungotal, knappt en profetia, ingen rejäl väckelsepredikan och inget ordentligt eftermöte.

Det måste bli ett slut på prästvalde, övertro på nådamedel, symboler, ordinationer och så vidare. Allt som hindrar oss i vår vilja och strävan att inte bara söka Jesus, utan också att leva tillsammans med honom, måste totalt rensas ut.

Fly politiseringen! Fly kommersialiseringen! Fly förkyrkligandet! Så fort

människorna fått ett vikt kyrkorum, som blivit kyrka och man har pastorer i stället för bröder och systrar, då har redan de apostoliska idealen övergivits. Vi har inga kategorier som består i titlar, ordinationer eller klädedräkt. Den enda rangordningen är den som Gud har förordnat i församlingen, och den enda myndighet vi känner är den smörjelse som Gud ger.

Urkristet församlingsliv

I församlingen finns det inga övermänniskor. En broder har Gud gjort till apostel, en annan till evangelist. I församlingen är ingen störst, ingen gammal eller ung, utan där är vi alla bröder och systrar. Där finns inga barnbarn eller adoptivbarn, utan vi är födda in i gemenskapen. Vi är inte föreningsmedlemmar, utan syskon som lever tillsammans. Vi bevarar och försvarar varandra som syskon, och fostrar varandra som syskon. Den enda rangordning vi erkänner är att Gud har i församlingen satt ämbeten, och han har gjort sina tjänare skickliga att utföra hans tjänarärv.

Jag hoppas att innan Herren tar mig hem få se församlingen som en kropp, kanaliserande det som icke är av världen, men som har sin upprinnelse i Honom och överförs till oss genom Ordet och den helige Ande.

Den korta tid som är kvar önskar jag föra fram det maranatabudskap som egentligen inte någon gång i denna ge-

neration har predikats i detta land. Vi har kraftsat lite på ytan, men det verkliga djupet har vi aldrig någon gång presenterat för människorna. Det tycker jag är en oerhörd smärta.

Kanske får vi en sådan tid. Jag hoppas det. Men det är möjligt att vi genom vårt tidigare agerande har byggt upp så många fördomar som vi nu med nödvändighet måste riva ner. Och riva ner dem utan att göra samma misstag som vi tidigare gjorde då vi rev ner utan att bygga upp.

Där ligger det stora problemet. Det måste rivas ner, men vi får verkligen se till att denna nitälskan inte har en köttslig drivkraft så att det finns någon revansch- eller hämndlystnad, skadeglädje eller överlägsenhet, utan då detta röjningsverk skall utföras måste människorna mitt i allt känna herdens röst så att uppbrottet inte är en panikhandling, utan ett målmedvetet beslut, därför att man fått syn på något bättre som man vill sträva fram emot.

Många har satsat sina liv för att nå människorna med frälsningens och omvändelsens budskap, och detta får vi verkligen vara tacksamma för. Vi får skörda där andra har sått. De flesta kristna i dag lider av ett bristande immunförsvar, därför att de har haft alldeles för intima kontakter med fenomen och maktcentra som har besmittat dem. Det vet de egentligen inte själva om; man ser det på vanmakten. Och man hör det på deras resignation och apati.

Det beror naturligtvis på att människorna inte kan skilja på höger och vänster. Och hur skulle de kunna göra det, om de inte läser Bibeln? Om man inte har bibelstudier, bönemöten och inte samtalar om dessa angelägenheter, utan behandlar det rent kommersiellt och företagsmässigt? Där ligger själva problemet.

Vi måste gå tillbaka till källorna och se hur det egentligen förhöll sig och vad man kan ha rätt att förvänta sig skall ske i denna tid. Det är så enkelt. Det behövs inga verksamhetsapparater. Det behövs inga talanger, men det behövs himmelska gåvor och ämbeten som kan fylla människor och leda dem in i den maktställning som Jesu Kristi församling är kallad att leva i. ■

En bild från bokmässan i Göteborg, oktober 1998. In i det sista förde Arne Imsen kampen för Guds Ords auktoritet. Här intervjuad av TV-aktuellt angående de kontroversiella skrifter som spreds.

-Kan man vara både pingstvän och katolik?

Del 2

STIG ANDREASSON

I en tidigare artikel nämnde vi att när någon bekänner sig som katolik, pingstvän eller som medlem i något annat kristet samfund, så bör han mena något med det. Därför skall vi först definiera några grundläggande begrepp.

I en tidigare artikel nämnde vi att när någon bekänner sig som katolik, pingsvän eller som medlem i något annat kristet samfund, så bör han mena något med det. Därför skall vi först definiera några grundläggande begrepp.

Vad innebär det att vara katolik?

Först några påminnelser angående betydelsen av ordet "katolsk" inklusive "katholicism". Adjektivet "katolsk" betyder allmän eller universell. Men i gängse språkbruk avser det att beteckna den romersk-katolska kyrkan och dess lära. Ursprungligen uttrycker dessa ord den snarare förmätta åsikten att den romersk-katolska kyrkan är den enda sanna, universella kyrkan, som alla borde tillhöra. "Katholicismen" gör anspråk på att vara den universella kristna religionen.

Beteckningen "romersk-

katolsk" är egentligen självmodersäkande. Det som är romerskt, alltså knutet till påvedömet i Rom, kan inte samtidigt vara "katolskt" (universellt). Vem skulle våga påstå att en "svensk" kyrka samtidigt är universell? Det skulle låta ungefär som när en frimodig svensk evangelist annonserade "Världsvide väckelse i Folkets Hus B-sal"! faktum är att den romerska kyrkan aldrig har varit katolsk, det vill säga allmän och universell. Det har nämligen alltid funnits kristna som stått utanför dess gemenskap. Dess lära är heller inte universell.

Inga teologer kan bevisa att alla Påvekyrkans dogmer varit allmänt accepterade av alla kristna alltifrån apostlarnas tid. Tvärtom. Det föreligger bjärta kontraster mellan Romarkyrkans troslära och den allmänna, universella kristna tron sådan den möter oss i Nya testamentet. Rent religionshistoriskt är den romersk-katol-

Pingstpastor engagerad tillsammans med katolska och lutherska dignitärer vid pastorsinstallation, Storkyrkan 1986.

ska kyrkan bara den ena halvan av en delad kyrka. Den andra halvan utgörs av den ortodoxa kyrkan och skilsmässan ägde rum för omkring tusen år sedan.

Den som vill göra skäl för namnet "katolik" måste acceptera den romerska tolkningen av ordet "katolsk" eller "universell". Han bör rimligen också tro på alla den katolska kyrkans läror och dogmer. Han bör lyda påven som den ofelbare ledaren för kyrkans liv och lära. Frågan är då om man kan göra detta och samtidigt vara pingstvän. Detta föranleder oss att ställa nästa fråga.

Vad innebär det att vara pingstvän?

Det är egentligen en rätt svår fråga. Det finns nämligen en mängd olika slags pingstväner i världen. De är inte alltid vänner inbördes och har olika syn på många ting. En svensk pingstbroder, som är en god vän till mig, deltog för några år sedan i en internationell pingstkonferens. Han kände sig mycket främmande för mycket av det han mötte där. Men tron på Pingstens budskap synes mig dock innebära ett par konkreta saker, som är grundläggande. Och då jag

nämner dessa vet jag att många evangeliska kristna är helt på samma linje, även om de inte direkt står med titeln "pingstvän".

Alla vänner av Pingsten betraktar den kristna församlingen i tiden som ett verk av Guds helige Ande. Församlingen finns till och den fungerar endast i den mån Anden är verksam i den. Den universella kristna församlingen är en organism snarare än en organisation, även om den i sin synliga och lokala form kräver en viss form av organiserad verksamhet. Den enskilde kristne blir genom Andens inboende i sitt hjärta gripen av Kristus och får hjälp och kraft att leva i gemenskap med Frälsaren. Han får också Andens ljus till att förstå det väsentliga i Bibeln. Han får ett behov av att bedja och lust att leva för Gud och tjäna Honom.

Innan Jesus lämnade sina första lärjungar lovade han att sända dem "en annan Hjälpare", som alltid skulle vara hos dem, nämligen den helige Ande. Uttrycket "en annan Hjälpare" är fantastiskt. Under sitt jordeliv hade Jesus varit deras Hjälpare. Men nu skulle han gå bort, lida korsets död och sedan efter uppståndelsen återvända till sin Fader i himmelen.

Forts nästa sida

Den helige Ande skulle då komma som den allestädes närvarande Hjälparen! Vilket löfte! Den helige Ande är alltså Jesu ställföreträdare eller vikarie här på jorden. Men här möter vi en mycket stor svårighet. Hur förena tron på Pingstens verkliga betydelse och den romersk-katolska synen? Enligt katolsk tro är det nämligen Påven som är Kristi ställföreträdare eller vikarie här på jorden. "Vicarius Christi" är en av påvens titlar.

Går dessa två uppfattningar att förena? Är Jesu vikarie den Ande som bor i varje sann lärjunges hjärta eller är han prelaten på Petri stol i Rom? Den frågan är inte en simpel spetsfundighet. Här möts två religionsuppfattningar. Den som materialiserar Kristi församling och gör den till en karikatyr av vad den verkligen är. Och den som går tillbaka till den bibliska uppenbarelsen och ser Guds församling som den samlade skaran av alla dem som fått del av Andens nya liv.

Nytestamentlig frihet kan inte förenas med religiös trældom

Skilnaden mellan romerskt och evangeliskt bagatelliseras ofta i våra dagar. För omkring 27 år sedan talade en katolsk präst på en karismatisk konferens i Sverige. Han yttrade då bland annat att han inte var nöjd med att de katolska prästerna tvingades leva i celibat. Han sade också att han bestämt sig för att skriva till påven om att celibatlöftet måtte upphävas. Han fick en entusiastisk applåd från publiken.

De applåderande svenskarerna visste förmodligen inte att hela grupper av katolska präster redan skrivit till påven för att bli befriade från celibat tvånget men fått blankt nej.

Nu har 27 år gått sedan detta Karisma-möte med prästens utfall mot celibatet och det entusiastiska bifallet från svenskt kyrko- och frikyrkofolk. Men celibat tvånget står alltjämt kvar. Påven tog ingen notis, varken om prästens brev eller svenskarnas handklappningar. Den nuvarande påven sade helt nyligen att upphävandet av prästernas celibat absolut inte kunde komma ifråga.

Denne karismatiska, alltså pingstvänlige, katolske präst har nu väntat förgäves i 27 år på att få sitt celibatlöfte upphävt, om han nu alltjämt är i livet. Vi får hoppas att han har läst lite i Bibeln och i så fall finns det några texter som är mycket tydliga. "Äktenskapet skall alltid hållas i ära." (Hebr. 13:4) "En biskop (församlingsföreståndare) måste vara trogen i sitt äktenskap." (1 Tim. 3:2; Hedegårds översättning). "Har vi inte rätt att ta med oss en troende hustru liksom de andra apostlarna?" (1 Kor. 9:4)

Apostlarna och den urkristna församlingens ledare kände inte till något celibat tvång. Paulus talar till och med om ett framtida avfall från tron på grund av demoners läror och hycklande lögnare och då nämner han bland annat "folk som förbjuder äktenskap". (1 Tim. 4:1-3)

Detta är starka ord men de står skrivna i Bibeln! Att förbjuda äktenskap säges vara en demoninspirerad lära. Med tanke på allt det lidande och allt det moraliska förfall som katolikernas celibat tvång har åstadkommit är aposteln ord absolut inte för starka. Men påven säger nej till att upphäva celibat tvånget. Antingen har påven rätt och då har Bibeln fel. Eller också har Bibeln rätt och påven försvarar i så fall de onda andarnas lära.

Forts sid 30

Maranataförsamlingens sommarkonferens i Sthlm

17-25 juli '99

Den apostoliska församlingens upprättelse i ändens tid

Medverkande: Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Tage Nilsson, Kjell Roos, tillsammans med församlingens föreståndare och vittnen: Folke Jacobsson, Tage Johansson, Berno Widén, Robin Widén, Hans Lindelöw, Ulla Näsholm, Stina Fridolfsson m. fl.

Hedersgäster från andra länder: Nixon Issangya, Tanzania, Isaias Rodriguez med dottern Belkys, Dominikanska Republiken. Gäster väntas även från Finland och Ryssland.

Inledningsmöte lörd 19.00

Hålltider alla dagar:

11.00, 15.00 och 19.00

Vi bär gemensamt kostnaderna för mat och logi enligt NT:s offerprincip (2 Kor 8)

Du kanske disponerar din tid och har möjlighet komma tidigare? Välkommen att hjälpa till med förberedelsearbetet; allt från städning till förbön och evangelisation på gator och torg! Även ekonomiskt bistånd och matvaror av olika slag är välkommet. Anmäl dig i god tid!

"Så vitt vi redan hava hunnit något framåt, så låtom oss vandra vidare på samma väg!"

Välkommen i Jesu namn!

För ytterligare information, kontakta Maranataförsamlingen i Stockholm, tel 08-98 56 83.

GUD HAR HÖRT...

Forts fr sid 3

En annan artikel som får folk att reagera är intervjun med Vincho Castillo. Han är tydligen mycket illa omtyckt. Flera har sagt åt oss att kopiera upp och dela ut artikeln så folk får veta vad han har gjort. - - -

VI HAR SNART bara två dagar kvar på mässan och det har gått mycket bra. Det är stor efterfrågan på spanska maranata-tidningen. Hitintills har vi samlat in över 50 adresser som vill ha nästa nummer!!! och fortsatt kontakt.

Vi hade med oss från Sverige drygt 300 exemplar av Arnes bok varav de flesta är slut. Det finns kanske ett tretiotial kvar. Många är verkligen intresserade av att veta mera om varför vi exempelvis inte har någon kyrka, och inte heller planerar att bygga någon. Andra vill veta var de kan nå oss för att få tag på mer material, så nu lär både Doris och Isaías få en del att göra. Vi behöver snabbt få fram ett nytt nummer av spanska tidningen Maranata med en grundlig presentation av vad församlingen vill göra här i landet.

Det är stor efterfrågan på biblar och jag tror att av alla de som säljer biblar är vi de billigaste. Närmare 300 biblar sålda de här dagarna. Ingen större vinst men det är bra att folk får lära känna igen Maranata-namnet i samband med budskapet om Jesu tillkommelse.

Hälsning med Maranata

Det kommer en del och berättar att förr, för länge sedan, hälsade de kristna varandra här i landet med att säga Maranata. Nu är det mycket sällsynt och många, även bland de kristna, vet inte ens vad namnet betyder.

Tyngdpunkten i förkunnelsen här i landet ligger mest på att leva enligt ett 'kristet' mönster, sedan spelar det inte så stor roll vad man tror på. Självfallet finns det många brinnande kristna som arbetar på olika sätt men det blir mer och mer sällsynt med en levande förkunnelse om Jesu snara tillkommelse.

Just nu säljer Sandra våra två sista biblar och hon ser mycket glad ut. Nu stoppar hon även ner en bok i påsen och berättar livligt om något jag för tillfäl-

Mötessamling i Las Palmas. Till höger Doris Diaz och Belkys Rodriguez

let inte kan höra. Klockan är c:a halv fem på eftermiddagen och snart kommer den sista anstormningen av folk. Tyvärr så är alla våra traktater också slut. Vi tryckte upp tio tusen men skulle ha behövt lika många till. - - -

BOKMÄSSAN SLUTADE BRA och Doris var med den sista kvällen och delade ut de fåtal traktater som fanns kvar. Ledningen hade sagt ifrån om att dela ut flygblad den sista dagen men vi hade inte så många kvar då. Doris jobbar som tidigare sagts, väldigt mycket och vi har inte hunnit se henne så mycket. På lördag ska vi i varje fall ha läkarmottagning och möte i Las Palmas. - - -

Dop och brödsbrytelse i Azua

Vi kommer just från Azua, där vi varit under några dagar och besökt Sandra och hennes familj. Det var ett mycket givande besök. Antonio, Sandras man, är nu döpt till Kristus. Han var mycket övertygad redan innan vi kom, om att låta döpa sig. Vi reste till en flod i grannskapet, där vi var helt ensamma och hade en underbar stund med sång och bön.

Efter dopförättningen åkte vi och tittade på en bananodling som dom har med ett par tusen planteringar. De beräknas att vara färdiga att skörda fram emot juletid, om inte orkanen kommer före.

Utefter vägen, inte långt från deras hem, fick vi se förödelsen efter orkanen George. En hel by ligger fortfarande i

spillror och de boende har blivit erbjudna baracker tills vidare. Det var ingen rolig syn att se hur en stor del av landsortsbefolkningen har det. Kontrasterna är verkligen slående mellan fattiga och rika.

De besökare vi mötte under bokmässan var som ett annat folk, många av dem nyrika. Flera talar om att det har blivit bättre i landet och det kan nog stämma på många sätt men den misär man möter på ett flertal platser är ändå en verklighet, även om många inte vill inse detta.

I går kväll och i morse innan vi åkte från Azua hade vi möten och brödsbrytelse tillsammans. Det var en sällsam stund och jag tror en upplevelse för vår relativt nyfälste broder. Vi ska be till Gud speciellt för den familjen, som jag tror kommer att få ha en stor betydelse framöver men de behöver mycket undervisning och vägledning. De sänder varma hälsningar till alla syskonen både i Norge och Sverige.

Fridshälsningar! /Berno och Sebastian

I NÄSTA NUMMER medverkar Gustaf Jillker med ett reportage från Ryssland, där han många gånger rest i missionens tjänst bland åtskilliga folkgrupper i det stora landet. Nu senast i Kaukasus och Murmansk.

till sin karaktär och bryter sönder vår föreställningsvärld, vår gudsuppfattning och vår människosyn. Det är liksom ingenting som stämmer med tidens föreställningar, gudsföreställningar, gudsriskpresentationer och gudstjänstideal.

Det finns i Nya Testamentet några brev, vi kallar dem för sändebrev och de är sju till antalet. När vi börjar titta i de där breven, vad Gud ser, så står det helt klart, att i fem församlingar hade situationen uppstått att de egentligen hade fått uppdragsgivaren emot sig. De hade vid någon tidpunkt gjort ett val, som kom att bli ödesdigert.

Dock var det två församlingar, som skilde sig från de fem övriga, och en av dem är speciellt intressant för oss. Det är församlingen i Filadelfia. I sändebrevet blir den församlingen analyserad och röntgenbehandlad. Vi får en helt förunderlig bild av den.

I Domarbokens skildring står att Gud såg och drog sig tillbaka därför att han fann ting hos sitt folk som var oförenligt med hans väsen och planer. Guds folk utlämnades till fiender, som skövlade de fält som skulle bärgas in. Genom vanmakt, genom fruktan, genom kraftlöshet skedde detta. Gud drog sig tillbaka. Folket som hade sått och bearbetat arealerna, fick finna sig i att de mognade fälten som skulle bärgas in i himmelska lador, skövlades av fiender. Själva fick de dra sig tillbaka till hålor ute i bergen.

Detta är bilden av den retirande kristenheten, som gömmer sig i sina kyrkor av rädsla för fienden. Gud har dragit sig tillbaka, därför att han har upptäckt ting hos dem, som han definitivt inte kan förena sig med och ge sin välsignelse åt.

Måtte vi få upp ögonen och se verkligheten som den är, så att vi inte förskönar den, inte heller svartmålar den, men blir sanningsenliga och får förmåga att skåda igenom den yttre fasaden.

Helt uppenbart hade det hänt någonting i Laodicea, som ledde till att Herren Jesus Kristus var bortkultiverad, eller möjligen bortrationaliserad. Det beskrivs att han står utanför och bultar. Det är fruktansvärt tragiskt när Jesus är utanför.

Då måste man ju fråga sig: Vem var

då innanför? Program saknades inte. Verksamhet saknades inte. Intresse saknades inte. Det fanns mycket attraktivt och imponerande. Församlingsmedlemmarna själva var riktigt, riktigt nöjda. Och föreståndaren proklamerar i sin förnöjsamhet: *"Jag är rik, mig fattas intet..."* Medan Jesus står utanför...

I nästa moment sker det som vänder upp och ner på deras föreställningar och ger en fullständigt ny och sann bild av den verklighet som de borde leva i, men uppenbarligen hade förlorat: *"Du vet icke att du är..."* Kan man vara så där

"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig..."

kritisk, är det inte obroderligt? Skall man försätta människor i sådana personliga kriser, och även låta församlingar hamna i sådana?

Jag tror personligen att det inte finns någon förnyelse utan kris. Herren vet vad som är nödvändigt. Sardes förklarade och åberopade, Gud såg och bedömde.

En jubileumsskrift

Alla de här sju sändebreven är egentligen, om vi börjar att reflektera, en jubileumsskrift och den skrevs under myck-

et märkliga förhållanden, som är något alldeles speciellt och enastående i den heliga historien. Den skrevs av en gammal man som förmodligen var bortåt hundra år. En jubileumsskrift som saknar allt det som vi betraktar som en självklarhet för en jubileumsskrift.

Församlingen i Filadelfia firade fyrtioårsjubileum. Tänk att i den här jubileumsskriften finns definitivt ingenting av det som vi menar är absolut nödvändigt för att det över huvud taget skall bli en jubileumsskrift värd att presentera. Det finns ingenting om pionjärerna, ingenting om vem som startade, ingen statistik, ingenting om offerinsatserna, ingenting om numerären, ingenting om aktiviteterna i övrigt; till exempel sång och musik.

Det finns ingenting av det som vi menar är nödvändigt för att riktigt framhålla och peka på Guds väldiga och dråpliga gärningar. Det är fullständigt avskalat allt det som skulle kunna ta äran ifrån församlingens Herre, eller låta människor bli upptagna av sådant som egentligen hör världen till. Det finns inga namn nämnda, inga verksamhetsformer, inga insamlings- eller kampanjresultat, ingenting. Det är avskalat allt det som människor prisar...

Vad kan detta innebära? Vad är det då den församlingen har? Eller för att uttrycka det lite annorlunda – vad var det Gud såg? Och vad var det Gud, inte bara bekände sig till, utan riktigt ville kungöra, om vad hans församling egentligen representerar? En jubileumsskrift utan någonting annat än sådana här uttalanden: *"Ty väl är din kraft ringa..."* Skriver man sådant i jubileumsskrifter? Där ska det väl vara fråga om styrka och kapacitet och kvantitet och framgång..?

Gud säger: väl är din kraft ringa - inte obefintlig, men ringa... Men du har det som himmelens Gud bekänner sig till, och vill manifestera: *"...du har tagit vara på mitt ord..."* Det är styrkan! *"...och har icke förnekat mitt namn..."* Och sedan heter det: *"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig..."*

I de där meningarna kan vi utläsa Guds omsorg om det folk som bär hans eget namn, och som han bekänner sig till. Låt oss be Gud skala av allt, som han inte kan bekänna sig till, skala av allt det som vi så gärna presenterar och åstadkommer och istället ge oss dessa

gudomliga egenskaper i församlingen.

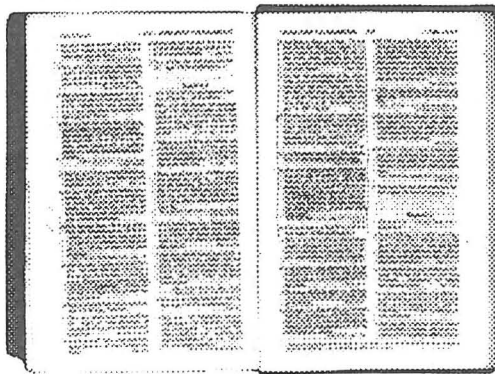
Om vi tar konsekvenserna av detta så blir det en märklig utveckling i församlingen. För det rätta perspektivet som ger alltsammans verklig mening och hållfasthet, stabilitet och meningsfull framtid, det är detta: *"Jag kommer snart..."* Medvetenheten om Jesu närvaro, Jesu tillkommelse, ger församlingen en självklar avgränsning och avskildhet.

"Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel..." Filadelfia-kristna, pelarkristna, som representerar denna stabilitet och uthållighet skall också få vara med om en underbar slutfas i församlingens historia; uppräckelsen, hemförlovingen och slutlönen.

Herren vill göra oss till helgjutna Filadelfia-kristna som förmår att prioritera och som fattar att vi måste kämpa för och ta vara på *Ordet* och *Namnet*. Något annat behöver vi ju inte, för med dessa gudomliga kvalitéer kommer vi att kunna förverkliga vårt uppdrag och avsluta församlingens tidsålder i triumf. Det här Filadelfia-budskapet måste bli vår erfarenhet.

Herre, vi vet att det du ser antingen kommer att leda till att du stöttar ditt folk och lyfter det, eller till att du drar dig tillbaka och prisger det åt fienderna. För att vi skall kunna befrias och komma in i detta underbara Filadelfia-liv så måste sanningens ord få utföra sitt verk i våra hjärtan.

En jubileumsskrift som är avskalad allt som har med makt, spel och inflytande att göra, avskalad alla symboler, namn och personer som har haft bety-

"Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel..."

delse. En jubileumsskrift utan ekonomisk rapport, utan information om församlingens numerär, utan missionsstyrelse, utan samfundsidéer.

Det här är ju ingenting för initiativrika människor med talanger. Det finns ju ingenting att göra karriär och skaffa sig en framtid på. Inte ens ett biskopsämbete, inte en präst, inte en betald predikant, ingenting... Och så står det: *"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet..."* Det är häpnadsväckande!

Den där församlingen var verkligen inte mjuk, den var stålsatt i sin vilja, och målmedveten. Den var inte säsongsbetonad. Den var stabil. Där fanns ingenting av det som kittlar örat, väcker vår nyfikenhet, och frestar till efteräpning. Man blir ingenting där.

Det talas också om Satans synagoga. En religiös företeelse i samtiden, som hade sargat syskonen i Filadelfiaförsamlingen mycket och ofta, genom hån och bespottelse. De hade säkert åtskilliga gånger av denna synagoga berövats mycket av sina rättigheter. Den ville åt någonting som de ägde och var ensamma om, den himmelska kvaliteten, synliggjord och uppenbarad i och genom Herren Jesus Kristus.

Vad är det Jesus vill se hos oss? Det är inte våra egna resurser, vad andra kan göra. Det står inte "du har tagit vara på mitt bud om missionen". Det råder naturligtvis inte något motsatsförhållande mellan missionsbefallningen och brevet till Filadelfia, men det är förfärligt allvarligt när det som är bra får tränga undan det som är bäst. För där ståndaktighet finns, där pågår ständigt en målmedveten missionsgärning.

Men där är man inte så angelägen om att presentera sina missionsrapporter, därför att den sanna missionsrapporten skrivs där uppe i himlen och snart skall den rättvise domaren uttala sitt sista ord om församlingens sätt att förverkliga uppdraget. Då skall han ge segerkransen åt alla dem som har älskat hans tillkommelse.

Låt oss hålla ut den sista tiden, den sista sträckan.

Gösta Karlson:

- Med Arne Imsen har en ovanligt stark och rakryggad karaktär lämnat jordelivet

Med djupaste bestörtning läste jag om att min Vän och Broder sedan ungdomsåren, pastor Arne Imsen har lämnat oss. Nog visste vi att han var sjuk, men att det var så nära...

Det var på bibelskolan i Filadelfiakyrkan Stockholm, som vi första gången möttes. Det var i slutet av 40-talet och Arne var både sångledare och ordningsman. En av hans bästa vänner hette Oliver Pethrus. Nog anade vi redan då en ledargestalt av stora mått. När sedan Maranataförsamlingen började

sin verksamhet i Viktoriasalen, så hade jag förmånen att vara med en hel del där.

Så gick åren och vi kom att få olika verksamhetsfält. Men under 90-talet fick vi kontakt igen och jag kom att delta en hel del i verksamheten ute på Bällsta Missionscenter, något som jag är både glad och tacksam för.

Med Arne Imsen har en ovanligt stark och rakryggad karaktär lämnat jordelivet. När avfallstendenser tog plats inom den kristna sektorn så var det Arne som i press och radio sade ifrån. Sönt blir man inte populär av. När den s.k. kristna dagspressen förbjöd medlemmar i Bällsta Missionscenter att annonsera om olika projekt – taxirörelse och hotellverksamhet – så reagerade han med kraft.

Så har Arne nu fått en välbehövlig vila efter en arbetsam och stormig livsgärning. Vi, hans vänner, lyser frid över hans vackra och verkligt ljusa minne.

Han skall förhärliga mig

Tillsammans med en inbjudan till pingstkongress, har föreståndaren för Pilgrimsfolket i Oslo, JAN EGIL HAFSAHL, sänt denna hälsning och påminnelse om pingstens underbara budskap:

Pingsten är nådens kröningsunder och blivande mysterium. Tungor liksom av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Detta markerar både en avslutning och en begynnelse. Förberedelsen var slut och den nya ordningen var upprättad. Skapelsen var fullbordad, och den normala tiden inträdde.

På sex dagar gjorde Gud himmelen och jorden och havet och allt som i dem är, men han vilade på den sjunde dagen. Gud blir inte trött. Att han vilade, innebar att skapelseverket var fullbordat.

Samma bildliga talesätt används om Försonaren. *"Då han hade fullgjort reningen för våra synder, satte han sig på Majestätets högra sida i höjden".* Ingen annan präst satte sig. Prästerna i templet utförde sin tjänst stående, för denna tjänst var av förberedande art – en profetia.

Kristi egen verksamhet var också en del av denna förberedelse till Andens ankomst. Intill dess han "satte sig" i härligheten kunde inte Anden utgjutas. Johannes säger om Herrens löfte under lövhdyddohögtiden: *"Detta sade han om Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå; ty ande var då ännu icke given, eftersom Jesus ännu icke hade blivit förhärligad."*

Den enes nedstigande väntade på den andres uppstigande. Då försoningsverket var fullbordat, blev Anden given. Han kom för att styra och leda församlingen, precis som Kristus regerar i himlen. Detta är Andens tidsålder.

För att kunna utföra försoningsverket, lämnade Jesus sin himmel, men då det hela var fullbordat, satte Fadern honom *"på sin högra sida i den himmelska världen, över alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande. Allt lade han under hans fötter."* Och honom gav han *åt församlingen till att vara ett huvud över allting – åt församlingen, ty den är hans kropp och är uppfylld av honom som uppfyller allt i alla."*

Pingstkongress i Oslo, 22-24 maj 1999

MÖTEN:

Lördag:

kl 12.00 Torgmöte
kl 16.00 Bibelstudium
kl 19.30 Väckelsemöte

Söndag

och måndag:

kl 11.00 Guds Ord förkunnas
kl 15.00 Missions- och inspirationsmöte
kl 19.00 Väckelse- och frälsningsmöte

"Bliv fylld av Anden"

Församlingen Pilgrimsfolket har glädjen att inbuda dig till pingstkongress i Oslo

Plats: Fredensborgveien 24 E, Oslo

Mat och inkvartering Inga fasta kostnader. Alla gemensamma utgifter täcks genom frivilliga offer.

Tillresande vänner från Sverige och Norge deltar tillsammans med församlingens egna vittnen

Anmälan: Tel: (00947) 22 11 52 88 / 22 11 52 81, Fax: 22 36 14 07

E-post: pilgrimsfolket@c2i.net

KAN MAN VARA...

Forts fr sid 26

Här tror jag att man måste välja sida. Guds fria och pingstvänliga folk kan väl inte vara slavar under en jordisk kyrkotrust med ett uppenbart bibelstridigt och omänskligt system!

Vår tids religiösa förvirring

Den yttersta tidens avfälliga och falska världskyrka bär namnet Babylon, ett ord som kan översättas med "förvirring". Och är det något som speciellt kännetecknar den religiösa världen idag så är det just förvirring. På reformationens tid antog de kristna som inte kunde acceptera påvekyrkans dogmer namnet "evangeliska" troende.

Att vara evangelisk blev då förstått som motpolen till romersk katolicism. Det har många glömt idag. För några år sedan läste jag i en svensk kristen tidning att alla evangeliska kyrkor i en viss stad hade gått samman i en gemensam kampanj. Därefter räknade man upp namnen på alla kyrkorna som var med, däribland också den katolska. I den staden betraktades den katolska kyrkan alltså såsom evangelisk.

I min egen hemstad i Sverige fanns ett s.k. "evangeliskt predikantförbund" i vilket den katolske prästen deltog. Detta förde till att pingstpastorn i protest mot detta begärde sitt utträde. Detta tolkades av somliga som ett tecken på trångsynthet och intolerans. Men det är snarare i katolska länder där påvekyrkan har makten och där alla evangeliska betraktas som farliga sekter som vi finner mer konkreta exempel på religiös intolerans!

Trots förekomsten av dessa exempel är det dock mindre

vanligt att katolskt och evangeliskt blandas och förväxlas på detta sätt. I katolska länder är det absolut otänkbart att en sådan begreppsförvirring skulle kunna uppstå. Den karismatiska eller pingstvänliga synen däremot anses passa för både katoliker och evangeliska och där möter vi en problematisk och förvirrande situation. Vad är orsaken till dessa oklarheter? Här uppstår en ny fråga.

Kan man vara sant pingstvänlig utan att vara evangelisk?

Jo, det har nog en del pingstvännar trots. David du Plessis som kallades Mr Pingst tog kontakt med många olika kyrkor, även den katolska, för att förmå dem att motta Pingstens budskap. Han kontaktade även Mormonkyrkan i samma syfte men mötte kalla handen.

Mormonkyrkan behövde ingen andlig förnyelse. "Vi är förnyelsen", svarade mormonerna. Troligen tänkte Mr Pingst och en del andra att bara katoliker och mormoner tar emot Pingstens budskap, så skall den helige Ande leda dem till hela och fulla sanningen och då kommer de att överge sina villfarelser.

Vad gäller den katolska pingstvänligheten så har den till stor del drunknat i kyrkans sakramentala institution. Enligt katolsk lära verkar sakramenten "ex opere operato", det betyder "i kraft av själva handlingen". Alltså "mekaniskt och automatiskt" för att bruka lite enklare ord.

Jag frågade en gång några franska katolska präster om de verkligen trodde att sakramenten verkar totalt oberoende av den andliga inställningen hos den som mottar dem. De blev något tankfulla. Sedan svarade den ene: "Nej, man kan inte hänga ett sakrament på ett

Forts nästa sida

Axplock ur Arne Imsens förkunnelse:

KASSETTER

Vi har ett rikt kassetarkiv med inspelad undervisning av Arne Imsen. I detta nummer annonserar vi endast vad han tog upp under den sista bibelskolan han deltog i, oktober 1998. Mera utförlig katalog är under framställning.

Lö 981003

□ 19.00 Församlingen nu och framdeles. Arne Imsen

Sö 981004

□ 18.00 Väckelsemöte. Arne Imsen m fl.

Må 981005

□ 18.00 Skolsituationen. Arne Imsen, m.fl (Radio Maranata direkt)

Ti 981006

□ 12.00 Församling eller förening. Del I. A Imsen

□ 15.00 Församling eller förening. Del II. A Imsen

To 981008

□ 19.00 Samla inte skatter på jorden! Arne Imsen.

Må 981012

□ 18.00 "Ecce Homo". Arne Imsen, m.fl. (Radio Maranata direkt)

Ti 981013

□ 12.00 Abrahams vandring. Arne Imsen.

□ 15.00 Människosonens dagar. Arne Imsen.

□ 19.00 Abrahams frigörelseprocess. Arne Imsen.

On 981014

□ 15.00 Abraham och Lot. Arne Imsen

□ 19.00 Abraham - Lot - Tera. Världen - jorden - Guds rike. Arne Imsen.

To 981015

□ 19.00 Kristus-förverkligande - ej feminism! Arne Imsen.

Fre 981016

□ 15.00 Fly från Sodom! Arne Imsen

SÅNG

Jesus Kommer!

Arne Imsen sjunger tillsammans med församlingen i en live-inspelning från 70-talet.

"Med överängelsens röst" "Snart är han här"

"Lever du idag min vän?" "Tack Jesus kär" m.fl.

Alla kassetter

10 kr/st

(Obs! En del möten är två kassetter)

BÖCKER

Av Arne Imsens böcker är de tidigaste helt slutsålda (Har Lewi Pethrus rätt 1963, I världen men icke av världen 1964 och Tid att vakna 1965) De som finns att beställa, är följande:

□ FRUKTAD FRIHET 246 sid

Tillbakablick, klipp och kommentarer.

En bok om Maranataväckelsens framväxt.

□ FRÅN DÖD TILL LIV 220 sid

En predikosamling om församlingsliv och lärjungaskap.

□ BANNLYST FRIHET 128 sid

En fallstudie över missbrukad mediamakt.

□ KÄRLEKSFULL AGA ELLER KRÄNKANDE MISSHANDEL? 72 sid

Den moderna familjelagstiftningens förödande konsekvenser.

□ LÅT DIG INTE SKRÄMMAS AV HOMOSEXMAFFIAN 50 sid

Aktuellare än någonsin!

Varje bok 50 kr!

VIDEO

Videoinspelning av det sista mötet Arne Imsen undervisade församlingen, 16 januari 1999. Han talade i över två timmar om vikten av att vara fylld av den helige Ande för att kunna bestå när Jesus kommer..

Pris: 60 kr!

Beställningsadress: Tel 08-98 56 83

Bällsta MediaCenter Fax 08- 98 21 39

Box 201 34 E-mail:

161 02 BROMMA maranata.stockholm@crossnet.se

OBS! Porto tillkommer på alla priser!

kvastskrift." Det var hans sätt att uttrycka saken.

Jag tror heller inte att man kan "hänga" Pingstens budskap på vilket "kvastskrift" (religionsform) som helst. Pingsten kan inte skiljas från

resten av evangeliet. Den sanna pingstvänligheten måste enligt min mening vara evangelisk. Annars skulle vi kunna få pingstvänliga (karismatiska) katoliker, ortodoxa, mormoner och hela raden av villfarande sekter, som alla då

skulle få del av pingstkraften till att förkunna sina villfarelser. Det verkar orimligt. För nu talar vi inte om små olikheter i detaljfrågor utan om det väsentliga i evangeliets budskap. Vi måste ha stor medkänsla med de många längtan-

de och ärliga människor innanför alla religionssystem, som söker efter en ny andlig dimension i sina liv. Men vi kan knappast hjälpa dem med mindre än att vi ger dem ett fulltonigt evangelium. ■

Stormfågeln

En örn har nu lyft långt bort från sitt bo,
Jag hörde hans bjällror, de försvann med hans klo.

Trots våren som kommit med liv och med kraft,
En vinter nu väntar med ispik på skaft.

I boet han mångas fjädrar har närt,
Och bytet han hämtat i bön – vi lärt.

Strax lyfter vår vinge från kajor och sly,
De flockar vår örnfar har lärt oss att sky.

Så ryttla min ande - snart mötas vi där,
Vår Fader och Herre Falkeneraren är.

Då ser vi Guds kungsörn som kämpat med oss,
Som sitter på handsken – den högra förstås.

Där ingen blir vingklippt eller bär rem,
Där ingen får luva, ej kajor ser dem.

Jan Thommy Jakobsson